

Türkiye Yayını:
YAR YAYINLARI
Nisan 1977 - İstanbul

İkinci Baskı:
Şubat 1978 - İstanbul

Üçüncü Baskı:
Ağustos 1979 - İstanbul

Dördüncü Baskı:
Eylül 1994 - İstanbul

Baskı:
Ceylan Matbaacılık Ltd. Şti.
Tel: (012) 517 00 81

YAR YAYINLARI

Kuruluş: 1972

Yönetim:

Ankara Caddesi 54 Cağaloğlu-İstanbul

93.34.Y.0159.18

ISBN 975-7530-38-7

Fidel Castro

**DEVİRİM İÇİN
SAVAŞMAYANA
KOMÜNİST DENMEZ**

4. Baskı

**Türkçesi:
Doğan Gün**

yarı yayınları

PK 531 - İstanbul

ÖNSÖZ

Önemli uluslararası yankıları olan bu söylev, «13 Mart»ın onuncu yıldönümünde, Fidel Castro tarafından Havana Üniversitesi'nde verilmiştir. 13 Mart Batista diktatörlüğüne karşı verilen savaşta, Başkanlık Sarayı üzerine yapılan saldırının tarihidir. Emperyalist basın ve ABD etkisindeki Latin Amerika gazeteleri, bu söylevi Küba ile Sovyet hükümetleri arasında bir uçurum ve Küba'nın diğer Latin Amerika ülkelerinin «içişlerine karışma»sı olarak göstermek için, ellerinden geleni yaptılar.

Söylev, uluslararası Komünist harekette, ansızın bir tartışma konusu oluverdi. Hareketin «sınıf dayanışması» ve «barış içinde birarada yaşama» ilkesine bağlı kesimleri, bu söylevi ya açıkça suçladılar, yada dolaylı bir yoldan ona karşı öfkelerini ortaya koydular. Gerilla kuvvetleri ise, tam tersine, bu söylevi güçlü bir onayla karşıladılar.

Çeşitli tartışma kaynaklarının üstünde Castro'nun durumunun gerçek değerlendirilmesi ise, 3 Mart söylevinin Batı yarımküresindeki devrimci mücadelenin gelişiminde önemli bir belge olarak derhal kabul edilmesidir.

Söylev, bundan başka, sürekli derinleşen Küba devriminin defterine de önemli bir kazanç olarak geçirilmiştir. Bu söylev, Küba liderlerinin, bürokratizmin hastalık ve tehlikelerine dikkat çekme geleneklerinin bir devamıdır. Saldırıların yalnız Venezuela Komünist Partisinin sağ kanat liderine karşı olan Fidel Castro'nun kişiliğine değil, aynı zamanda onun gerçek bir komünisti neyin belirlediği konusundaki yorumlarına da yapılması, bu durumu açıklıkla ortaya koyar.

DEVRİM İÇİN SAVAŞMAYANA KOMÜNİST DENMEZ

Profesör ve Üniversite öğrencisi yoldaşlar,
Burada bulunan herkes,

Bundan on yıl önce, 13 Mart 1957'de yapılan şanlı saldırıyı anmak için düzenlediğimiz bu törenlerde, Devrim ve halkı ilgilendiren bazı konular üzerinde temel görüşlere varmak, bizim için bir gelenek haline gelmiştir. Bu konular belki pek çeşitli olabilir. Ama somut durumun uluslararası nitelik kazandırdığı bir takım konuları da bu fırsatları değerlendirerek genel planda da olsa incelemiş oluyoruz. Ve bugünkü durum, yeniden böyle bir konu üzerinde durmamızı gerektirdi.

Venezuela'dan, Venezuela devrimci hareketinin sorunlarından, Venezuela kukla hükümetinin bize yönelttiği suçlamalardan ve Venezuela Komünist Par-

tisinin sağıcı bürokrat liderliğinin devrimimize karşı saldırılarından söz ediyoruz.

Birkaç günden beri, Venezuela hükümetinin eski bir görevlisinin ölümü üzerine, Yankee haber servisleri ve Venezuela hükümeti tarafından ülkemize karşı büyük bir kampanya açıldı. Ve birkaç aydır, bu ülkenin gizli, yarı gizli ve hatta yasal basınında, Venezuela Komünist Partisinin sağıcı liderliği tarafından, Partimize karşı buna benzer suçlamalar yapıldı. Pro-imperyalist oligarşi, Venezuela'nın; Venezuela Komünist Partisinin sağıcı liderliği ise Partinin içişlerine karıştığımızı söylüyorlar. Sağcılarla tutucular arasındaki bu uyuşma, hiç de şaşılacak bir rastlantı değildir.

Elimizde çışitli haber kaynaklarından beslenen bir seri gazete var. Elden geldiğince tarih sırasına bağli kalarak, bunlardan gözümüze çarpan en önemli parçaları okuyacağız. Bu, olayları daha iyi izleyebilmemizi kolaylaştıracak.

İlk yazı, «**Karakas, 1 Mart (AFP)**» başlığını taşıyor:

«Dışişleri Bakanı Ignacio Iribarren Borges'in kardeşı ve eski Sosyal Güvenlik Müdürü Dr. Julio Iribarren Borges, bu sabah kaçırılmıştır. Olayı tertipleyen tabancalı üç aşırı eleman, Dr. Julio Iribarren Borges'i zorla bir taşıta bindirmişler ve son hızla olay yerinden uzaklaşmışlardır.»

«Polis yetkilileri», diye sürüyor yazı, «Olayı tertipleyenlerin Silahlı Ulusal Kurtuluş Güçleri adını taşıyan örgüte bağli gençler olduklarını tahmin ediyorlar. Yetkililer emniyet güçlerini takviye etmiş ve kaçakların kentte gizlenebileceği olabirliğine karşı, çevrelerinde sıkı bir çember kurulmuştur.»

Yazının bütününe değil, ana fikrini taşıyan pa-

ragrafını okuyorum. Geri kalan kısımlar çeşitli biçimlerde aynı şeyleri tekrarlıyor.

«**Karakas, 1 Mart, (AP):** Dışişleri Bakanı'nın kardeşi ünlü Venezuela'lı politikacı Julio Iribarren Borges, bugün, esrarengiz bir biçimde ortadan kaybolmuştur.

«Julio Iribarren Borges, son günlerde arttırılan Sosyal Güvenlik vergisinden dolayı, en çok sözü edilen kişilerden biriydi. Sosyal servislerin genişletileceğine söz verilmiş ve bu konuda hiç birşey yapılamamış olmasına karşın, işçiler ve memurlar, 1 Ocak'tan beri oldukça önemli bir vergi ödüyorlardı.

«**Bir televizyon yorumcusu:** "Aşırı elemanların Julio Iribarren Borges'i neden kaçırdıklarını tahmin etmek kolaydır. Son günlerde Julio Iribarren Borges Venezuela'nın belki de en önemli adamıydı. Onu kaçırmak, elbette ki sevilen bir politikacıyı kaçırmaktan daha çekicidir," demiştir.» Bunlar da AP ajansının sözleri.

Şimdi: «**Karakas, 3 Mart, (AP):** Salı sabahı kaçırılan Julio Iribarren Borges'in cesedinin Karakas'tan 24 km. uzaklıkta bulunduğu, bu gece polis tarafından bildirilmiştir.

«Polis kaynaklarından öğrendiğimize göre, Julio Iribarren Borges'in cesedi Venezuela Bilim Enstitüsü'nün yakınında bulunmuştur. Sirtında üç kurşun yarası vardır. Ölünün çevresine, Silahlı Ulusal Kurtuluş Güçleri (FALN) işaretini taşıyan pekçok bildiri bırakılmıştır. Bunlarda «*Listemizde üç politikacı daha var!*» yazısı göze çarpmaktadır.

«**Karakas, 4 Mart (UPI)**» Bu parça da, Julio Iribarren Borges'in gömülmesinden söz ediyor ve Vene-

zuela Hükümeti eski İçişleri Bakanının bir demecini içeriyor. Demeci okuyorum:

«Eski İçişleri Bakanı, hükümet partisi Accion Democratica'nın parlamento grup başkanı Carlos Andres Peres, United Press Internationale'a *"Bu olay, Küba Başbakanı Fidel Castro'nun ve Venezuela'da uygulanan onun yöntemlerinin izini taşıyor. Venezuela ve bütün Latin-Amerika ülkeleri için, Küba hakkında bazı kararlar alma zamanı geldi artık"* demiştir.»

KÜBA'YI SARMAYA ÇALIŞIYORLAR

«Karakas, 4 Mart, (AP): Temel güvencelerin yeniden tanınmasından 48 saat sonra, tanınmış politikacı ve Dışişleri Bakanının kardeşi Julio Iribarren Borges'in ölüsünün dün gece Karakas yakınında bulunması üzerine, hükümet temel güvenceleri yeniden yürürlükten kaldırılmıştır.

«Karar, bugün öğleden sonra yapılan bir kabine toplantısında alınmış ve İçişleri Bakanı Reinaldo Mora tarafından bu gece bildirilmiştir. Bu önlem, Küba'da iktidarı elinde tutan diktatörlüğün yaydığı kökü dışarda ideolojilerin kışkırtmalarıyla beslenen aşırı hareketlerin bastırılmasına hizmet edecektir.»

«Karakas, 4 Mart, (AFP): Venezuela Komünist Partisi Merkez Komitesi üyesi Hector Mujica, bugün, Dr. Julio Iribarren Borges'in öldürülmesi olayını kesinlikle kınamıştır.

Karakas Üniversitesi Profesörlerinden olan Avukat Hector Mujica, suça değinerek, Partisinin böyle mücadele yollarını samimiyetle ve kesinlikle kınadığını bunların halkın davasını savunmakla yada devrimle hiçbir ilişkileri olmadığını söylemiş ve bu sabah kurbanın kardeşi Dışişleri Bakanı Ignacio Iribarren Borges'e ve ailesine bir başsağlığı telgrafı çektiğini de sözlerine eklemiştir.»

«**Karakas, 5 Mart, (AFP):** Komünist Partisi lideri Pompeyo Marquez, Guillermo Garcia Ponce ve geçen yıl 6 Şubat'ta bu başkentteki San Carlos kalesinden bir tünel yoluyla kaçan Teodoro Petkoff, Dr. Julio Iribarren Borges'in öldürülmesini kınadılar.

«Venezuela Komünist Partisi, ulusal basına resmi bildiri olarak bir belge göndermiştir. Bu bildiride, *"Serseriler, kişisel cinayet ve yöntemlere başvuruyorlar. Bu, anarşi ve terörizmin karakteristiğidir. Yalnız karşı-devrimci değil, aynı zamanda davaya zararlıdır da. Bunları tanımıyoruz"* denilmektedir.»

6 Mart 1967, Pazartesi tarihli günlük GRAN-MA, Binbaşı Elias Manuitt'in, Julio Iribarren Borges'in Karakas'ta öldürülmesiyle ilgili bir açıklamasını içeriyor. Başlığı şöyle: «*Binbaşı Elias Manuitt'in, Karakas'ta Iribarren'in öldürülmesi hakkındaki demeci*». Demeci okuyoruz:

«Julio Iribarren Borges'in idamını bahane ederek temel güvenceleri yeniden kaldırdığını açıklayan Raul Leoni Hükümeti, devrimci güçlerden üstüste yediği darbelerle durmaksızın artan zayıflığını ve korkusunu yeniden kanıtlamıştır.

«Geçenlerde, Andres Pasquier ve Felipe Malaver adlı devrimci liderlerin kaybolmaları ve AD

(Accion Democratica) Hükümeti tarafından öldürülenleri üzerine, Venezuela FALN-FLN Ulusal Komutanlığı bir bildiri yayınlarak, devrimci hareketin hükümet tarafından öldürülen her savaşı için yurtsever güçlerin devrimci adalete başvuracaklarını ve her devrimci için, Yankee servisleri tarafından yönetilen, hüküm süren baskı ve sefaletin suç ortakları olan ülkemizdeki hainlerden, yani hükümet üyelerinden üçünün öldürüleceklerini açıklamıştı.

«Devrimci hareketin pekçok üyesi, türlü biçimlerde ortadan kaybolmuş, daha sonra da hükümet tarafından öldürüldükleri ortaya çıkmıştır. Kaybolan kişilerin ana ve eşleri basına açıklamalar yapmış, mahkemelere başvurulmuş, onların nerede bulunduklarının bildirilmesi için dilekçeler verilmiş, ama bunların hiçbirine karşılık alınamamıştır.

«Bu nedenlerden dolayı hareketimiz, ünlü hükümet adamı, Venezuela'da zorunlu Sosyal Güvenlik Vergisi adına işçilere karşı girişilen düzen ve sahtekarlıkların suç ortağı, bir hafiye ve danışman olarak çalıştığı DIGEPOL adlı örgütten yönetilen Dr. Julio Iribarren Borges'i devrimci adalete teslim etmiştir. Pekçok Sosyal Güvenlik işçi ve memuru, bir DIGEPOL ajanı olan Julio Iribarren Borges'in danışma ve ihbarları sonucunda hapsedilmişti.

«Devrimci adaletin her uygulamasında, istibdat hükümetinin katillerinin arkasından ağlayacak taraftarlar, hatta tarafsız yada karşı gruptan olduğunu söyleyenler olacaktır. Ama halk bu eylemleri daima destekleyecek ve alkışlayacaktır.

«Venezuela'nın bugünkü durumunda doğrudan doğruya yada dolaylı yönden parmağı olan halkımızın

düşmanlarına karşı ölüm kalım savaşımızı sürdüreceğiz.

«Leoni'nin baskı önlemlerinin hiçbirisi, temel güvencelerin yeniden kaldırılması, tutuklamalar, işkence-ler ve cinayetler, onlara yararlı olamayacaktır. Venezuela halkı, daha uzun süre yardımsız kalmayacaktır. Onların silahlı öncüleri vardır şimdi. Bu örgüt onları daima korumaya kesinlikle kararlıdır. Onların her ölüsünün öcünü alacak ve onları nihai zafere götürecektir. Bugün, bu halk tam ve kesin bir bağımsızlığa sahip değildir.

«Savaşımız ya zafer, ya ölüme dek sürecektir.»

«Binbaşı Elias Manuitt Camore.

Venezuela FLN-FALN National Command başkanı.

4 Mart 1967, Havana»

LEONİ BİZİ SUÇLAMAYA KALKIŞIYOR

«Karakas, 6 Mart (AP): Julio Iribarren Borges'in öldürülmesi olayını aydınlatmak için yapılan soruşturmalar, bugün de devam etmiştir. Tutuklanan bir öğrencinin, ipucu olarak kullanılacağı açıklanmıştır. Yaygın bir söylentiye göre, geçen Ekimde hükümet darbesi düzenleyen Ramos Varde garnizonuna mensup sağ kanat elebaşlarından biriyle Iribarren arasında özel bir dostluk varmış. Yine aynı söylentiye göre, Iribarren Borges arkadaşıyla bu darbe işini konuşmuş ve daha sonra da onu ele vermiş. Bir polis kaynağı, bu grubun öc almak amacıyla Iribarren'i öldürmüş olabileceğini daha uygun bulduklarını açıklamıştır.

«Washington, 7 Mart, (AP): Karakas haber kaynakları, bu gece, Başbakan Raul Leoni hükümetinin uluslararası düzen ve ahlaka saldırı niteliği taşıyan Venezuela'daki cinayetin ve halka karşı diğer terör ey-

lemlerinin Küba hükümetinin etkin desteğiye düzenlendiği yargısına vardığını açıklamıştır.»

«**Karakas, 7 Mart, (AP):** İçişleri Bakanı Reinaldo Leandro Mora, bugün, bir politikacının kaçırılma ve öldürülmesinden dolayı Küba'yı doğrudan doğruya suçlamıştır. Daha sonra, hükümetin belki de Amerikan Devletleri Örgütüne başvuracağını açıklamıştır.

«Leandro Mora, politik terörün bu cinayet eylemlerinin Fidel Castro'nun Küba'sı tarafından hazırlandığını, yönetildiğini ve finanse edildiğini söylemiştir.

«Dün, Havana'da, Silahlı Ulusal Kurtuluş Güçlerinin Venezuela'lı lideri Elias Manuitt Camero, Iribarren Borges'in kaçırılma ve öldürülmesinin bütün sorumluluğunu FALN'ın yüklendiğini bir bildiriyle açıklamıştır.

«Leandro Mora, bugün, *"Bu bildiri yalnız suçlulara katıldıklarını değil, bir suçlu hükümet tarafından korunduklarını da apaçık ortaya koymuştur,"* demiştir.

«Bakan, bu açıklamayı, Miraflores'in Başkanlık Sarayındaki bir olağan kabine toplantısının başlamasından az önce yapmıştır.

«Bakana, *"Venezuela, Amerika Devletleri Örgütü içinde Havana'daki Castro rejimine karşı yeni hareketler yapılabilmesini mümkün görüyor mu?"* diye sorulmuş, *"Kabinenin vereceği karara göre mümkün olabilir"* karşılığı alınmıştır.

«**Karakas, 7 Mart, (AP):** Başbakan Raul Leoni ve Kabine'si, bugün, Venezuela'ya karşı girişilen saldırgan eylemleri destekleyen ve kışkırtan Küba'ya karşı diplomatik eylemlere girişmeye karar vermiştir. Belki de sorun Birleşmiş Milletlere götürülecektir.

«Dışişleri Bakanının kardeşi Julio Iribarren Borges'in kaçırılma ve katledilmesiyle ilgili karar, Başbakanlık Sekreteri Manuel Mantilla tarafından açıklanmıştır.

«Prieto Figureoa, *"Küba Amerikan Devletleri Örgütüne üye olmadığına göre, sorun Birleşmiş Milletler'e götürülmelidir."* demiştir. Suçlamaların temeli, Küba resmi haber organında yayınlanan, Iribarren Borges'in kaçırılma ve öldürülmesine ait bütün sorumluluğu üstüne alan Silahlı Ulusal Kurtuluş Güçlerinin bilirisine dayanmaktadır.

«Toplantıdan önce İçişleri Bakanı Reinaldo Leandro Mora, Küba'yı doğrudan doğruya suçlamış ve Venezuela'nın Küba'ya karşı diplomatik eylemlere girişme kararı almasının mümkün olduğunu açıklamıştır.»

«**Karakas, 8 Mart, (ANSA):** Hükümet, ülkesini terörizmden temizlemek için, hem ülke içinde güvenlik önlemleri alarak, hem de uluslararası örgütlere başvurup eyleme geçerek şiddetli bir savaş verirken, Venezuela hükümeti üyelerinin dün yaptıkları açıklamalara göre, teröristler de eylemlerini arttırmışlardır.

«Geçen hafta, ortalığı birbirine katan, sorumluluğunu Silahlı Ulusal Kurtuluş Güçleri adlı aşırı örgüt üyelerinin yüklendiği Dışişleri Bakanının kardeşi Julio Iribarren Borges'in kaçırılma ve öldürülmesi olayının sonucu olarak bugün de yeni olaylar olmuştur.»

Bundan sonra birtakım olaylar sıralıyor ve bazılarına değinerek şöyle diyor:

«Polis raporlarına göre, Bocono dağlarında yaşanan silahlı gruplar tarafından öldürülmesine karar verilen bir Ordu kılavuzunun evinde, makineli tüfeklerle silahlanmış altı kişi görülmüştür. Silahlı grupları

aramak için Bocono dağları eteklerine, polis müfreze-leri ve bölgenin anti-gerilla komando güçleri gönderilmiştir.

«Sonuç olarak, Savunma Bakanlığı Örgütü ve İrtibat Komutanlığına bağlı ve üç hafta önce teröristler tarafından Karakas'ta öldürülen polis danışmanı Dr. Alfredo Serjas'ın çalışma arkadaşı olan bir subay, kaybolmuş bulunmaktadır.

«**Karakas, 8 Mart, (AP):** Anlaşıldığına göre, Venezuela, Birleşmiş Milletlerde Fidel Castro Hükümeti-ne karşı diplomatik saldırıya geçecektir. Elbette ki Venezuela'nın bu eylemi Amerikan Devletleri Örgütü içinde başlayıp sonradan ayrı ayrı devletler çerçevesinde gelişecektir.

«Venezuela Hükümeti'nin yüksek görevlilerinden biri, bugün Associated Press'e bir açıklama yapmış ve: "*Sorunu Birleşmiş Milletlere götüreceğimizi kabul etmek akla uygundur. Ama Venezuela'nın dış politikasının, bölge örgütünü güçlendirilmesi temeline oturduğunu da unutmamak gerekir,*" demiştir.

«Daha sonra sözlerine şunları eklemiştir: "*Diplomatik saldırı üç koldan yürüyecektir: Amerikan Devletleri Örgütü içinde, ikili ilişkiler çerçevesinde ve en son olarak -en son planda değil- Venezuela sorunu Birleşmiş Milletlere götürülecektir.*"

«Amerikan Devletleri Örgütünden resmi bir suçlama bildirisinden fazla birşey beklemediğimiz açıktır. Bu da yalnız bir moral değeri taşır. Ama hatırlamak gerekir ki moralite de güçsüz unsurlar tarafından yaratılmış bir silahtır.

«Aynı görevli, "*Amerikan Devletleri Örgütü, Küba ile ilgili olarak elinden gelen herşeyi yapmıştır,*" derken, Dışişleri Bakanlığına bağlı bir kaynak da, "*Küba'nın*

Amerikan Devletleri Örgütüne bağlı olmadığını unutmayalım. Amerikan Devletleri Örgütünde Küba'nın dosyası çoktan kapanmıştır. Amerikan Devletleri Örgütünün herhangi bir girişimine Küba yalnızca gülecektir," demiştir.

«İkili ilişkiler arasında dostça ve düşmanca olanları vardır.

«Venezuela, en büyük baskıyı Birleşik Arap Cumhuriyeti'ne yapacak ve bu ülkenin, gelecek yıl Kahire'de toplanması olanaklı görününen Üç Kıta Konferansı ile olan bağlarını koparmaya çalışacaktır.

«Yüksek rütbeli bir Hükümet kaynağına göre, "Venezuela, Mısır Hükümeti'nin bugünkü tutumunu terkmesi için çaba harcayacaktır. Mısır, başlıca ilişkilerini ya genel olarak bütün Latin Amerika'yla, yada özel olarak yalnızca Küba ile kurmak zorundadır."

«"Üç-Kıta Örgütü bir Genel Sekreterlik ve sekiz Sekreterlikten oluşmaktadır. Bunlardan biri de Birleşik Arap Cumhuriyeti Bürosudur. Venezuela, zor durumdadır. Birleşik Arap Cumhuriyeti'nden, geçen yıl, Venezuela'daki isyancılara yardıma devam eden Küba'ya destek olmuş bulunan Üç-Kıta Örgütüyle olan bağlarını koparması ve Kahire'de toplanacak olan önümüzdeki Konferanstan çekilmesi istenecektir." Bunu da önemli bir Venezuela sözcüsü söylüyor ve: "İkili anlaşmalar temeli üzerinde, Meksika, Amerika Birleşik Devletleri, Büyük Britanya, Sovyetler Birliği ve geçen yıl Ağustos ayında Bogota'da toplanan dört devlet (Kolombiya, Şili, Ekvador ve Peru) yönünde de diplomatik önlemler alınacaktır," diyor.

«Venezuela, Meksika'dan da bir dayanışma gösterisi isteyecektir. Venezuela, Amerikan Devletleri Örgütü Küba'yı suçladığı ve hatta üyelerinden, Fidel

Castro'nun rejimiyle ilişkilerini kesmelerini istediği halde, Meksika'nın yine de Havana'yla diplomatik ilişkilerini kesmeyi reddetmesinden hoşnut olmamıştır.

«Venezuela, ikna etmek istediği devletler üzerinde baskı yapması için, büyük bir olasılıkla Amerika Birleşik Devletleri'nden yardım isteyecektir. Örneğin, Devlet Bakanlığının, Venezuela'nın durumu hakkında Sovyetler Birliği ile görüşmesi beklenebilir. Washington, bundan başka, kendi kredisini kullanarak İngiltere üzerinde baskı yapabilir ve bu ülkenin bir petrokimya kompleksi kurma önerisiyle Küba'ya yaptığı yardımı durdurmasını isteyebilir.

«Associated Press, Venezuela'nın, Karakas'ta bir Sovyet Konsolosluğu açılmasından umutlu olduğunu haber almıştır. Venezuela, Havana gibi bir çıkmaz sokak yerine Karakas gibi Latin Amerika'nın kapı eşiği olan bir yerde konsolosluk açmanın, Sovyetler Birliği için daha değerli olduğunu düşünüyor. BM yada Washington'da SSCB temsilcileriyle ilişki kurulabilir.»

Anlaşılan, centilmenler Güney Vietnam'la Kuzey Vietnam'ın Yankee emperyalizmi karşısında aralarındaki savaşa son vermelerini istemeyi unutmuşlar.

Karakas, 9 Mart, (AFP): Venezuela Komünist Partisi, Elias Manuitt Camero'nun, Dr. Julio Iribarren Borges'in öldürülmesinden sorumlu tutulan Silahlı Ulusal Kurtuluş Güçleri adına yayınladığı bildiriye benimsemediğini bildirmiştir.

«Venezuela Komünist Partisi Politik Büro Üyesi Dr. Hector Mujica'nın imzasını taşıyan bir bildiride şöyle denilmektedir: "Elias Manuitt Camero'nun bildi-

rileri de işlediği suçlar kadar iğrençtir. Kardeş Partinin organı olan GRANMA ise, böyle çirkin yayınlara kendisini peşkeş çektiği için acınacak durumdadır."

«Daha sonra bildiri, Venezuela halkı arasında hiçbir zaman Küba düşmanı duyguların varolmadığını, ama bu gibi olayların, Venezuela halkı arasında Küba düşmanı duyguları yaymak için fırsat kollayan Küba Devrimi düşmanlarının işine yaradığını söylemektedir.

«Bildiri, Venezuela'lı Bakanın kardeşinin katledilmesi olayını ve militanlıkla ilişkisi olmayan Elias Manuitt'in şişirilmiş bilgilerini bütün içtenliğiyle suçladığını ısrarla söylemekte ve: *"Bu adam, Partinin politik durumunu sarstığı ve bölücü eylemlerde bulunduğu için halk tarafından Komünist Partisinin saflarından kovulmuştu,"* demektedir. Aynı kovma işlemi Douglas Bravo, Gregorio Lunar Marquez, Freddy Carques, Francisco Prada ve ulusal kurtuluş hareketi adını kullanan diğer kişilere de uygulanmıştı.»

«ZORUNLU» YANKEE MÜDAHALESİ

«Bildiri, demokratik harekete, şaşkınlık içinde bocalamaması yada Komünist Partisinden kovulmuş birtakım bölücü ve maceracıların araç oldukları Küba'ya karşı girişilen yeni emperyalist kışkırtmalara uymaması için öğütler vererek sona eriyor.»

«Miami, 9 Mart, (AFP): Venezuela Dışişleri Bakanının kardeşinin ölümü hakkında, DIARIO de las Americas gazetesi, bugün: "Castro'nun kötüye kullandığı Amerika hükümetlerinin sabrı ne zaman tükenecek?" diye yazmaktadır.

«Bu gazete, Amerika Birleşik Devletleri'nde çıkan en önemli İspanyolca yayın organıdır ve bugünkü başmakalesini Julio Iribarren Borges'in ölümü konusuna ayırmıştır. Yazının başlığı şöyledir: "Yeni Ve Her Zamankinden Daha Büyük Bir Canavarlık."

«Makale gerekli görülen uluslararası cezalara

çarpıtılmadıkça, Castro'nun Komünist diktatörlüğünün Küba halkına ve diğer Amerikan ülkeleri vatandaşlarına karşı işlediği suçların daha da çoğalacağını ve şiddetleneceğini anlatıyor.»

«**Karakas, 9 Mart, (UPI):** Dışişleri Bakanı Ignacio Iribarren Borges, bugün yabancı diplomatlarla, Venezuela Hükümetinin Komünist Küba konusundaki resmi şikayetlerini Amerikan Devletleri Örgütü ve Birleşmiş Milletlere götürme planları üzerinde görüşmüştür.

«Venezuela Hükümeti, Küba'yı, bu ülkede yaptığı gizli faaliyetlerle terörizmi yeniden diriltmeye çalışmakla suçlamaktadır.

«Başbakan Raul Leoni ve hükümeti, dün yaptığı açıklamayla, şikayetlerin uluslararası örgütlerde incelenmesini olanaklı kılmak için çalıştığını bildirmiştir.

«Ignacio Iribarren Borges, dün, Amerika Birleşik Devletleri elçisi Maurice M. Bernbaum ile bir görüşme yapmış ve sorunu diğer güvenilir yabancı diplomatlarla da tartışacağını açıklamıştır.

«Küba konusunda resmi şikayetlere girişme kararı, Dışişleri Bakanının kardeşi ve eski Sosyal Güvenlik Müdürü Julio Iribarren Borges'in kaçırılma ve öldürülmesi üzerine alınmıştır.

«Bu hafta başlarında Havana'da öğrenildiğine göre, Silahlı Ulusal Kurtuluş Güçleri (FALN), bu cinayetin yaratıcısı olmakla övünmektedir.

«Dışişleri Bakanı ile görüşmesinden 30 dakika sonra, Bernbaum, tartışılan konulardan birinin Küba karşısında Venezuela'nın durumu olduğunu doğrulamıştır. Amerika Birleşik Devletleri elçisi: "Biz, nereden gelirse gelsin saldırıya karşıyız," demiştir.»

«**Bogota, 9 Mart, (UPI):** Yeni Venezuela elçisi Juan Oropesa, dün gece buraya gelişi üzerine, ülkesinin, geçenlerde öldürülen Venezuela Dışişleri Bakanının kardeşi Julio Iribarren Borges'in katli olayında suç ortaklığı görülen Küba'ya karşı, uluslararası bir örgütte resmen suçlamaya girişileceğini açıklamıştır.»

«**Karakas, 10 Mart, (AFP):** Bugün Başkan Raul Leoni, Küba'nın, Julio Iribarren Borges'in katli olayına katılmasını uluslararası örgütler önünde suçlayacaklarını bildirmiştir.

«Açıklama, Meclis için bir mesajı da içermektedir. Bu mesaj, Küba Hükümetinin resmi haber organı olan GRANMA'da yayınlanan Venezuela gerillalarının başkanı Elias Manuitt Camerero'nun bildirisine bir cevap niteliği taşımaktadır.

«Devlet Başkanı, Dışişleri Bakanının kardeşinin katli olayının öcünü alma konusunda, kimseden somut destek istemeyeceklerini bugünkü uluslararası durumun buna uygun olmadığını, ama, Amerikan kamuoyunun bilincinde olduğu rekor düzeye ulaşmış despotizmin Marti'nin ülkesinde tahta oturmasına karşı giriştikleri kampanyada, daha çok moral desteğe ihtiyaç duyduklarını da sözlerine eklemiştir.

«Bundan önceki Meclise mesajlarında yada ulus önündeki söylevlerinde, uluslararası komünizmle uzlaşmaz düşmanlığı artırma yönünde hiçbir şey söylememiş bulunan Leoni, Venezuela'da şiddetlenen ve geçen hafta Dışişleri Bakanı Ignacio Iribarren Borges'in kardeşi ve eski Sosyal Güvenlik Müdürü Julio Iribarren Borges'in ölümüyle doruğa ulaşan Venezuela'daki terör hareketlerini "*Mao-Sovyet-Castro Komünizmi*" nin ajanlarına yüklemiştir.

«Başkan Leoni, Kızıl Çin, Sovyetler Birliği ve

Castro'nun Küba'sına karşı bütün yüklenmelerine karşın, Ulusal Meclise söylevi boyunca, uluslararası örgütlere (Amerikan Devletleri Örgütüne -ulusal düzeyde- ve Birleşmiş Milletlere -uluslararası düzeyde-buradaki onaylama, Küba Hükümetine karşı girişimlerde Venezuela'ya yeni destekler kazandıracaktır) getirilecek hiçbir somut plan önermemiştir.

BU KITA ÜZERİNDE HER OLAYDA KÜBA SORUMLU TUTULMUŞTUR

«"Venezuela, yasalara saygılı bir ülke olarak, Venezuela'daki bir vatandaşının katline Küba Hükümetinin katılması gibi duyulmamış bir olaya karşı, uluslararası örgütler önünde suçlamaya girişecektir. Küba Hükümetinin resmi haber organı olan GRANMA'da yayınlanan, Julio Iribarren Borges'in katli ile ilgili bildiriden söz ediyoruz.

«"Venezuela, somut destek istemeyecektir. Bugünkü uluslararası durum buna uygun değildir. Ama, Amerikan kamuoyunun bilincinde olduğu, Marti'nin ülkesinde tahta oturmuş rekor düzeyindeki despotizmin eylemlerine katılan bu yeni ve tiksindirici olay karşısında daha çok moral desteğe ihtiyacımız vardır."»

Yazı devam ediyor:

«Venezuela Başkanının Kızıl Çin ve Sovyetler

Birliği'nden, Venezuela'da Merkez Üniversitesi başkına 14 Aralıkta temel güvencelerin kaldırılmasına ve 14 Martta da vatandaş haklarının yeniden kaldırılmasına neden olan terörist eylemlerin artmasının sorumluluğunu Küba ile birlikte yüklenmiş olarak söz etmesi politik çevrelerde derin etkiler bırakmıştır.»

GRANMA'da herhangi bir bildiri yayınlanır yayınlanmaz Çin ve Sovyetler Birliği'ni doğrudan doğruya suçlamaları ve bunun sonucunda bizi suçlamaya girişmeleri gerçekten gariptir.

Üstelik, 1 Ocakta, Yılbaşı Gününde haber ajanslarının Washington'daki Venezuela Büyükelçisinin verdiği resmi kabulde, Sovyet Büyükelçisinin de bütün içtenliğiyle hazır bulunduğunu -Sovyetler Birliği ile Venezuela arasında diplomatik ilişkiler olmamasına karşın- bildirdiklerini de hatırlatırsak, durum daha da garipleşir.

Yazı şöyle sona eriyor:

«Venezuela Hükümeti, Komünist Partisinin, Parti ve diğer marksist örgüt içindeki aşırı eğilimlere muhalefetini bildiren belgeleri de, kazanç hanesine işlemiştir.

«Leoni, Komünist Partisinin, hatalı davranışlarını düzeltme ve demokratik yasallıktan ayrılma isteğinden vazgeçme yolunda olduğunu anlatan içten gösterilerini her zaman tekrarlamak zorunda olduğuna da işaret etmiştir.»

Bakınız, Segnor Leoni, Komünist Partisi adına yapılmış bildirileri nasıl da bozuk paralarla ödüllendiriyor!

Ve işte, en son yazılarından biri:

«**Karakas, 11 Mart, (AFP):** Bir süreden beri Silahlı Ulusal Kurtuluş Güçleri Komütanı sayılan, 1962

Puetro askeri ayaklanmasının lideri, eski denizci Kapitan Pedro Medina Silva, el altından dağıttığı bir bildiride, Dr. Iribarren Borges'in katillerini halk mahkemesine vereceklerini açıklamıştır. Medina Silva'nın bildirisi, gerilla liderlerinden German Lairet, Tirso Pinto ve Pedro Vega Castegon'un da imzalarını taşımaktadır. Bildiride: "Bizim yönettiğimiz savaş örgütünün adını kendilerine maledenler, halk düşmanlarının kışkırtıcıları ve suç ortakları olmaktadır," denilmektedir.»

Bu gerilimli kıtada, buna benzer suçlamaların Küba'ya yöneltilmesine neden olmayan olay gösterilemez.

Birkaç hafta önce, Nikaragua seçim mücadeleleri sırasında, Somoza'nın çapulcuları muhalif partiye karşı bir katliama girişiyorlar. Bu olaya adı karışan partinin adı Partida Conservador (*) olmasına karşın, bu çarpışmayı düzenlemek ve kan dökmek suçu Küba'ya yükleniyor.

Herhangi bir yerde herhangi birşey olmuş: Kolombiya'da mı? Elbet Küba sorumludur! Guatemala'da mı? Suçlu Küba'dan başkası olamaz! Eğer saldırgan Yankee birlikleri Santa Domingo'da bir askeri ayaklanma hazırladıysa, -Bu birliklerin bu kardeş ülkede üslenmiş olmalarına ve bugün bile çıkmamalarına karşın- kaçınılmaz olarak günah Küba'ya yüklenecektir. Bu kıtadaki her sert olaydan Küba sorumlu değildir. Ama Küba, bir tek şeyden tam anlamıyla sorumludur: Bir Devrim yapmıştır ve bunu sonuna dek, kesin zafere dek götürmek azmindedir!

Küba'nın sorumluluğu budur. Biz bu sorumluluğu yükleniyoruz!

(*) Tutucu parti.

VENEZUELA'DAKİ MÜCADELEYE BİR BAKIŞ

Ama bunlara ne anlam verelim? Oligarşilerin, özellikle Venezuela'daki oligarşinin kendi ülkesindeki devrimci eylemlerden dolayı bizi suçlamasına ne diyelim? Venezuela'daki Komünist Partisinin sağcı liderliğinin bize yönelttiği suçlamalara ne gözle bakalım? Daha önce neler olmuştur ve bunlar nereye varacaktır? Bütün bu olup bitenleri nasıl açıklayalım? İşte burada, Venezuela'daki devrimci mücadeleler tarihinin kısa bir özetlemesini yapmak gerekiyor.

Küba Devriminin zaferinden birkaç ay önce, Venezuela'da, Perez Jimenez rejimini devirmekle sonuçlanan büyük bir halk hareketi vardı. Bu harekete katılan geniş halk güçleri arasında Venezuela Komünist Partisi de bulunuyordu. Bir genç gazeteci ise, özellikle göze çarpıyordu: Fabricio Ojeda! Ojeda, Perez Jime-

nez'in kovduğu Yurtseverler Konsülünün başkanıydı. Gelgelelim, Venezuela halkının bu zaferi, daha sonra yenilgiye dönüştü. Çünkü, anti-emperyalist mücadelede geniş yığınların desteğini kazanarak önemli bir rol oynayan Partido Accion Democratica(*) başkentte değil -çünkü başkentte en ilerici sektörler çoğunluk desteğine sahiptir- taşrada destekleniyordu. Böylece de bu parti, Venezuela'daki devrimci hareketin olgunlaşma ve gelişmesini engelleyen bir temel etken biçimini alıverdi.

Betancourt, başkentte gülünç bir azınlıktan öteye varmadan, taşrada sağladığı çoğunlukla bazı seçimleri kazandı -bizim ülkemizdeki bir takım olaylara benziyor.

Bozgunun diğer bir nedeni de, bu hükümetin kendisini apaçık bir uzlaştırma politikasını izlemeye, emperyalizmin önünde secdeye kapanıp Venezuela'da emperyalist çıkarları savunmaya adanmasıydı. Elbette ki bu parti, Amerika Birleşik Devletleri politikasının bir aleti oluverdi.

Artık bu ülkede devrimci hareket ezilmeye başlamıştı. İşçiler, köylüler ve devrimciler eziliyordu. Bu baskılar gittikçe vahşileşti.

İlk öğrenci ve sivil halk katliamı, Karakas'ta yer aldı. Betancourt, başkent halkına karşı derin bir öfkeye kapılmıştı. Karakas halkına kızmıştı bir kez. Burada desteklenmemesini bağışlayamazdı.

Devrimin ilk günlerinde bu kardeş ülkeye yaptığımız ziyareti hatırlıyoruz. Plaza del Silencio'da 300.000 kişilik dev bir topluluğun önünde konuşmuş-

(*) Demokratik Eylem Partisi.

tuk. Betancourt'un adını -seçimi kazanan Başkana bir nezaket borcu olarak- andığımız zaman, geniş yığınlardan bir ıslık sesi yükseliverdi. Bu ülkede konuk olarak bulunuyorduk. Bu ıslıklama bizi zor bir duruma soktu. Ben de: "Amacım halkın yuhaladığı bir adamın adını anmak değil, seçimlerin sonucunda başkanlık görevini alan adama resmi bir referans yaparak ödevimi yerine getirmektir," diyerek bu olayı protesto etmek zorunda kaldım. Böylelikle, Karakas halkı bize kendini öfkeli Betancourt düşmanları olarak tanıttı. Ve böylece, Perez Jimenez'i devirmek için verilen savaşa önderlik eden Venezuela başkentindeki bu öfkeyi öğrenmiş olduk. Venezuela başkentindeki halk yığınları, Betancourt'tan tiksiniyordu.

Ve hemen bunun ardından, silahlı ayaklanmayı destekleyenlerin üzerindeki baskı da, dayanılmaz ölçüde canavarca bir biçim aldı. Bu ilk silahlı ayaklanma hareketlerinden biri de, bürokrat Accion Democrática partisinden kopmuş bir grup ilerici lider tarafından örgütölen Devrimci Solun Hareketiydi. Bu liderler silahlı ayaklanma için hazırlıklara başlarken, Komünist Parti de aynı amaç için hazırlanmaya başlamıştı.

İlk önceleri, ordudaki aşırı sağcı unsurların Betancourt'u kesinlikle devirecekleri düşünölüyor ve hazırlıklar da buna göre yapılıyordu. Mücadelenin gerici bir askeri hükümete karşı verileceğı sanılıyordu. Ama gittikçe artan bir baskı Betancourt'un politikasının özelliğı durumuna gelince, örgütler doğrudan doğruya Betancourt rejiminin kendisine karşı hazırlanmaya başladılar. Çünkü Betancourt halka karşı baskıyı gün geçtikçe artırıyor ve halka canavarca davranıyordu.

DEVRİMCİLERİN EN BÜYÜK ÖĞRETMENLERİ

Ve böylece ilk hareket başladı. Venezuela Komünist Partisinin Üçüncü Kongresi, ülkelerinde devrimi gerçekleştirecek yolun silahlı mücadeleden geçtiği düşüncesini benimsedi. Çeşitli partilerden diğer muhalif güçler de silahlı mücadele için hazırlanıyorlardı. Bunların arasında Fabricio Ojeda'nın mensup olduğu siyasal partinin bir bölümü de vardı.

Küba'nın ve Devrimimizin dostu Fabricio Ojeda -daha pekçok Venezuela'lı onun gibi Devrimimizin dostudur- bir gün, parlamento üyeliğinden istifa etti ve bir gerilla hareketi örgütlemek için dağlara çıktı.

Aradan birkaç yıl geçti. Hiç kuşkusuz Venezuela'lı devrimciler de -dünyanın pekçok yerindeki bütün devrimlerde olduğu gibi- mücadele anlayışında pekçok yanlışlara düştüler. Birtakım stratejik ve tak-

tik yanlışlıklar yaptılar. Bu yanlışlıkların altında çok çeşitli etkenler yatıyordu. Bunlardan biri, devrimci hareketin başkentte çok güçlü oluşu, -Latin Amerika'nın pekçok ülkesinde olduğu yada olmuş olduğu gibi- -ve Komünist Partiler bunun için suçlanmışlardır- buna karşılık taşrada güçsüz kalışı idi. Neden? Çünkü marksist partiler dikkatlerini başlıca kentler üzerinde, işçi hareketleri üzerinde toplamışlardır. Elbette ki bunda haklıdırlar. Yalnız, pekçok durumda, -elbet bu genellemelerin istisnaları da vardır- bunlar, devrimci bir güç olarak köylünün önemini gerçeğin çok altında düşünmüşlerdir.

Venezuela'nın bürokrat partisi taşrada güçlüydü. Solcu partiler ise, kentte güçlü olmalarına karşın burada güçsüzdüler. Uzun bir süre Venezuela devrimci hareketinin liderliği kente ve kentteki mücadeleye gereğinden çok önem verdi. Gerilla hareketini ise küçümsedi.

Ama yalnız bu değil. Venezuela, devrimci hareketin potansiyel ordu saflarında en büyük etkiyi gösterdiği ülkelerden biri -yada son zamanlardaki ülke- idi. Pekçok Venezuela'lı genç subay, devrimci hareket, üstelik onun en köklü biçimine, marksist inanışa açıkça sempati gösterdiler. Ve bu durum da diğer anlayış yanlışlığına yolaçtı: Bir askeri ayaklanmaya büyük ümitler bağlandı ve gerilla hareketi güçsüzleşmeye bırakıldı.

Onlar bizi ortalığı karıştırmakla suçluyorlar. Onlar Küba'lıları, Venezuela'da silahlı devrimci hareket yönetmekle suçluyorlar. Ve eğer biz Küba'lılar, bu devrimci hareketin liderliğiyle ilgili bir şeyler yapmış olsaydık, ne biz bu iki büyük yanlışlığa düşerdik, ne de Venezuela'daki devrimci hareket. Neden?

Çünkü devrimciler, yalnız onlar, genel strateji ve özel taktiklerini kararlaştırırlar ve yalnız onlar bu güçtedirler. Ve devrimciler bunu her zaman yaparlar, her zaman! Venezuela'da ve diğer bütün ülkelerde onların kıstası -bu kıstasta sık sık yanlışlığa düşülebilir- bir yöntemi yalnız o yöntemin bir sonucu olarak, o yöntemin kendi deneyinin, o yöntem yüzünden karşılaşılan belaların sonucu olarak düzeltmeleridir. Onlara ne yapmalarını söyleyecek olan biz değiliz. Küba devrimcileri yada liderleri değil. Onlara doğru yolu kendi deneyleri gösterecektir. Ve Latin Amerika'nın her ülkesinde, -Küba'da olduğu gibi- devrimcilerin en büyük öğretmenleri, en iyi öğretmenleri beklenmedik belalardır.

Ve elbette ki Venezuela devrimci hareketi pek çok belayla karşılaşmıştır. Dünyanın her yerindeki bütün devrimci hareketlerde de bu böyle olmuştur. Ve elbette ki Latin Amerika hareketi de uzun bir çiraklık devresi geçirmek zorunda kalmıştır. Bugün denebilir ki, bu hareket pek çok şey öğrenmiştir. Ama Küba'dan değil! Kendi eylemlerinden. Kendi yediği zılgıtlardan. Böylelikle de bu devrimci hareket daha çok deneyim kazanarak büyümekte ve kendini pekiştirmektedir. Artık egemen güçler onu ezemeyeceklerini görüyorlar. Artık egemen güçler ne Guatemala'da, ne de Venezuela'da bu hareketi ezecek güçte değiller.

Ama köprüsünden geçtiğimiz bela, uygun bir baş almadıkça, hiçbir zaman sizi salıvermeyecektir. Güçsüzler, en az istekli, en az dirençli, kısacası en az devrimci olanlar devrimci saflardan kaçtıkça, belalar da kendilerine düşen başı keseceklerdir.

KENTTEN GERİLLA YÖNETİMİ SAÇMALIKTIR

Stratejik anlayış yanılmaları, yalnız kendi belalarıyla kalmaz, pratik alana da yansiyarak başka pratik belalar doğurur: Gerillalar kendilerini yapayalnız bırakılmış ve en önemli destekten yoksun durumda buldular. Partinin devrimci liderliği gerillaları kentten, başkentten yönetmeye çalışıyordu. Ne mi yapmalıydılar? Yiğit ve gerçekten devrimci bir liderliğin yapması gerekeni, büyük ve tarihsel çağdaş hareket liderliklerinin yaptığını. Savaşı savaş alanından yönetmek için, gerillalarla birlikte dağlara çıkmalıydılar!

Kentten gerilla yönetmeye kalkışmak, gülünç ve hatalı bir davranıştı.-Düpedüz cinayetti diyemiyoruz. Çünkü bilerek oynanmış bir oyundan çok, bilgisizlikten doğan bir durumdu bu.- Böylesine ayrı iki görgü,

böylesine ayrı iki yer... En büyük çılgınlıktı bu. Büyük acılara yolaçan kanlı bir çılgınlık. Dağdaki gerillayı başkentten yönetmeye kalkışmak! Gerillaları bizim ülkemizde olduğu gibi devrimci yeteneği olan gerçek bir güç olarak görmüyorlardı. Onlar için gerillalar, daha çok bir kargaşalık aracı, politik manevralarda kullanılacak bir araç, bir tartışma aracı idiler. Gerillaların küçümsenmesi ikinci derecede yanlışlıkları da doğurdu.

Ve Venezuela'da gerillalar sık sık ateşkes emri aldılar. Bu da bir zırdelelekti. Savaş sırasında ateşkes anlaşmasına boyun eğen bir gerilla bozguna mahkum olmuş demektir.

Bir gerilla ancak bizim yaptığımız gibi, tutsakları Kızıl Haç'a göndermek için cephenin bazı bölümlerinde, o da yalnızca bir yada iki gün için, ateş kesmeye razı olabilir. Gerillanın başka hiçbir biçimde ateş kesmeye yanaşmaması bir ilkedir. Adamları kamp rahatlığına alıştırmak, güçlerin moralini bozmak ve onları güçsüzleştirmek demektir. Ama kent-yönetimli gerillaların komutanları, her gün yeni bir ateşkes anlaşmasını onaylıyorlardı. Gün geçtikçe çoğalan ateşkes anlaşmaları. İşte Venezuela'da olan buydu.

Ve elbette ki, böyle münasebetsiz bir liderliğin doğurduğu sonuçlar da, sıra dağlar gibi dizilmiş darbe ve belalar olacaktı. Yine de, bu kurumsal yanlışlara karşın, Hükümet, gerillaları ortadan kaldırmayı başaramadı. Betancourt ve Leoni'nin proimperialist güçleri ve baskıları bunu henüz başaramadılar. Devrimci liderliğin münasebetsizlikleri ve yeteneksizliği de bunu başaramayacaktır. Venezuela Komünist Partisinin liderleri bir «*demokratik barış*»tan sözetmeye başladılar.

Pekçok kişi soruyor: «*Acaba bu demokratik barış*

da ne ola ki?» Biz, Küba Devriminin liderleri de sorduk kendi kendimize: «*Nedir bu demokratik barış?*» Doğrusunu isterseniz pek birşey anlayamadık. Gelgelelim anlamak da istiyorduk. Sonunda dayanamadık, bazı Venezuela'lı liderlere soruverdik: «*Nedir bu demokratik barışın hikmeti?*» Onlar da bizi kulanıla kulanıla dibi çıkmış, amma velakin süslenip püslenmiş eski bir taktik bozuntusunun teorisiyle karşıladılar: «*Asla savaşı bırakmak değil. Yalnızca bir dümen.*» Hayır! Hayır! Bu demokratik barış, yalnızca temelleri genişletmek, rejimi zayıflatıp çökertmek ve yerle bir etmek için çevrilen bir dolaptan başka birşey değildi.

Elbet biz de bunu eli ayağı düzgün bir görüş olarak bulmadık. Bunun yanında, demokratik barışın bize çok saçma ve gülünç görünmesine karşın, umut ve güvenimizi de eksik etmedik. Barıştan söz etmek, ancak savaş kazanmış bir devrimci hareketin hakkıydı. Neden derseniz, kamuoyu ve onların barış istekleri seferber edilebilir. Bunun olanak kazanması için, ilk önce istibdat ve sömürünün bozguna uğratılması gereklidir. Ama savaşın yenilgiye yüz tuttuğu anda barıştan söz etmek, barış adına bozguna boyun eğmek demektir.

Devrimci hareketler tarihinde demokratik barış deyimi, ilk kez olarak 1917 Bolşevik Devrimi sonrasında ortaya atılmıştır. Yeni devrim, bir demokratik barış kampanyası açmıştı. Bu, bir Dünya Savaşının ortasında, toprak ilhak etmeyi bir de fetihlere girişmeyi tanımayan bir demokratik barıştı. Ve yeni Sovyet gücü, toprak ilhakını ve fetihleri tanımayan bir barış kampanyası açtı ve bunun için mücadele etti. Emperyalistlerin adam boğazlama savaşına katkıda bulunmak istemeyen devrimci gücün bir zaferiydi bu.

SESSİZLİK İÇİNDE, BİR İFTİRA KAMPANYASINA KARŞI KOYDUK

Böylece «*demokratik barış*» sloganı ortaya atıldı. Ve biz kendi kendimize sorduk: «*İlk Sosyalist Devrimin muzaffer proletaryasıyla, silahlı mücadeleyi zafere götürmeyi beceremeyen bir devrimci liderlik arasında ne gibi bir benzerlik olabilir?*»

Gerçekte, bütün bu açıklamaların altında dolandırıcılık yatıyordu. Dolandırıcılık! Onlar bize, demokratik barışın bir dümen olduğunu, bunun arkasında mücadelenin, gerilla savaşının hızlandırılacağını söylediler. Ama yalan söylüyorlardı. Gerçekte niyetleri silahlı mücadeleyi bırakmaktı ve bu yolda hazırlık yapıyorlardı.

Bunları, bu gerçekleri nasıl öğrendik? Bunları nasıl doğrulayabiliriz? Bu sorunu herkesin önünde or-

taya koymak, Venezuela Komünist Partisinin sağcı liderliği tarafından aylardan beri bize karşı sessiz bir iftira kampanyası yürütüldüğünü, çeşitli Kominist Parti Kongrelerinde suçlandığımızı, Latin Amerika ülkelerinin Komünist Partilerine Küba'yı Venezuela Komünist Partisinin içişlerine karışmakla, hizipçiliği desteklemek ve körüklemekle suçlayan mektuplar gönderildiğini açıkça söylemek istemiyorduk.

Bu sorunu tartışmak istememiştik. Üzgünüz ki, şimdi bu bizim için kaçınılmaz oluyor. Komünist dönemleriyle proimperialist oligarşiler sıkı fıkı dost olunca, elele verip bizi iftira yağmuruna tuttular. Bir an geldi ki, biz de kendimizi bu suçlamaları aydınlatmak ve cevaplandırmak zorunda bulduk. Bunu yaparken, Partimizin uygun göreceği bir zamanda daha ayrıntılı olarak bu konuda bir bildiri yayınlama hakkını da, elbette ki saklı tutuyoruz. Son günlerde Venezuela'da gelişen olaylar, bizim için bunu yapmayı zorunlu kılmıştır.

FABRİCİO OJEDA'DAN BİR MEKTUP

Fabricio Ojeda'nın adını, onun temiz adını anmış, Perez Jimenez'e karşı darbe hareketine katıldığından, parlamento ayrıcalıklarını bir kenara iterek, az rastlanır bir davranışla görevinden istifa ettiğinden ve dağlara çıktığından söz etmiştim. Bizim Latin Amerikalı politikacılar içinde gerçekten az görülür bir sorumluluktan bu. Fabricio, 21 Haziran 1966'da, alçakça öldürüldü. 16 gün önce, 4 Haziran 1966'da bir mektup yazmıştı Fabricio. Mektup banaydı. Ve ben, günün birinde içindekileri açıklamak zorunda kalacağımı bilmeden saklamıştım bu mektubu. Okuyorum:

«Değerli dostum:

«Burada, her zaman olduğu gibi, bütün vaktimiz, daha ciddi ve daha sağlam temeller üzerine oturan bir mücadele verebilmek için, önümüzdeki geçici güçlükleri

yenmekle geçiyor. Bu konuda bazı ilerlemeler de sağlandı. En önemli adım, hareketin bütün bünyesini genel düzeyde yeniden örgütleme işine bir başlangıç olmak üzere, bizim ulusal örgütlerimizin, FALN Yürütme Komutanlığı ve FLN Yürütme Komitesi'nin liderlik sorunlarının çözümü yolunda atıldı. Bu sonuca ulaşmak için bütün gücümüzle çalışıyoruz. Elden geldiğince yakın bir zamanda, bir FLN-FALN ulusal konferansı yapmayı düşünüyoruz. Bu konferans, bir kurucu güç olarak, durumun analizi, strateji ve taktiklerin, politik ve askeri çizgilerin kararlaştırılması, bütün düzeylerde yönetim organizmamızı geçerli biçimde kurma ve belirleme konularında çalışacak. Bunun için, ulusal kurtuluş hareketi bugünkü duraganlıktan çıkarılacak, bölünmeleri yenecek ve tarihsel gücünü ortaya koyacaktır. Birleşme, devrimci güçlerin devrimci bütünlüğü, daha ileri gidebilmemizin zorunlu etkenidir.

«Mücadeleyi yeniden ve yeni temeller üzerinde kurma tasarımız, bizi önemli sorunları belirlemeye zorladı. Bunların ilki, ulusal FLN-FALN'in bugünkü yönetim organizmasının geçici olarak yeniden kurulmasıdır. Bu konuda Venezuela Komünist Partisinde kritik bir durum yaratan bugünkü liderlik çekirdeklerinin sayısını artırmayı kararlaştırdık. Bu, Parti-düşmanı hizipçilikle suçlayarak bu organizmadan onu uzaklaştıran Parti Politik Bürosunun çoğunluğu tarafından Yoldaş Douglas Bravo'nun benimsenmesini de kapsamına almaktadır.

«İkinci önemli sorun da, ülkede egemen olan objektif koşullar ve Venezuela sürecinin özellikleri gözden uzak tutulmaksızın, iktidarın ele geçirilmesinin ve ulusal bağımsızlığa ulaşmanın tek yolu olan ulusal kurtuluş savaşının güçlendirilmesi amacıyla, herhangi bir durumda bütün devrimci güçleri birlikte seferber edebilme yollarının kararlaştırılmasıdır.

«Her iki alanda da ilerlemeler elde ettik. FLN--FALN birleşmiş komutanlığını kurma yolunda adımlar atıldı. Bunu FALN Başkomutanı Douglas Bravo ile birlikte FLN başkanlığını yüklenmiş olarak ben yöneteceğim. MIR'den bir lider de, Genel Sekreter olarak bu hafta bize katılacak.

«Şimdi FALN Genel Komutanlığı, gerilla cephele-
rindeki komuta subaylarından oluşuyor. Bu yeni biçime,
bu organizmaların şimdiki durumunun bir analizinden
sonra varıldı. Komutanlığın diğer üyeleri ya tutuklanmış
yada yurtdışına çıkmış olduklarından, bir süreden beri
FALN Genel Komutanlığının üç üyesi bir çekirdek sayı-
lıyordu. Ve bunlar genel askeri liderlik için güçsüz kalı-
yorlardı. Ulusal kurtuluş savaşının geliştirilmesi amacı-
yla devrimci güçlerin birleştirilmesiyle ilgili olarak, bir bir-
leşik komiyon seçilecek. Bu komisyon, hareketin strateji-
si, taktikleri, politik ve askeri çizgileri üzerinde çalışacak
ve bu konularda hazırlayacağı teorik materyali önümüz-
deki FLN-FALN ulusal kanferansında tartışmaya suna-
cak.

«MIR'in yönetim örgütleriyle birleşmesi ve konfe-
rans için hazırlık çalışmaları, büyük önem taşıyan adımlardır. Böylelikle, bir iç-tartışma dönemi başlatılacak ve
bugünkü ayrılıklar üzerinde polemik mücadeleleri başla-
yacaktır. Bu da, devrimci hareketin ideolojik ve politik
bütünlüğü için gerçekten demokratik yolları açacaktır.

«Bu arada, Venezuela Komünist Partisi Politik
Bürosunun çoğunluğuyla alınan disiplin önlemleri yü-
zünden, saflarımızda yeni bir gedik açılmıştır.

«Bu yeni sorun konusunda, ara ve temel sektörler-
de ve bunları içeren Merkez Komite içinde, Yoldaş Do-
uglas'ın cezalandırılmasına karşı direnildiğini öğrenmiş
bulunuyorum.

◆ Yöntem Ve Taktiklerde Değişiklik

«Bu direnci açıkça ortaya koyan bir takım bildiriler şimdiden yayılmaktadır. Bana göre, Politik Büro'nun çoğunluğunca alınan disiplin önlemleri, ideolojik ve politik niteliği olan sorunlardır. Derin sorunlardır. Onlarsa bu sorunları, Yoldaş Douglas ve bizim devrimci sürecimizin taktik ve stratejileri konusunda onunla düşünce birliğine varmış diğer yoldaşlar üzerine farazi suçlar yüklemek yada yöntem konuşmaları yapmak gibi örtülerle gizlenmeye çalışıyorlar. Gerçekte Venezuela Komünist Partisi içinde iki önemli akım çatışmaktadır.

«Bunlardan ilki, Parti'nin tabanında yalnızca küçük bir azınlık tarafından tutulan ama Politik Büro ve Merkez Komite üyeleri arasında çok güçlü olan akımdır. Bu akımın dayandığı temel, şu düşüncelerdir: Bugünkü gelişmeler, devrimci hareketin politik cephede yetkiyi ele alamsına olanak tanımaktadır. FALN, gerillalara ve UTC (Taktik Savaş Üniteleri)na, geri çekilmelerini emretmelidir. Bu, yalnızca basit bir ateşkes anlaşması olmayıp daha derin bir anlam taşımaktadır. Bu, savaş biçiminin değiştirilmesidir. Böylelikle, bütün mücadele biçimlerini kendinde toplamayıp gerilla ve UTC çalışmalarını durduracak olan bir taktik devresi başlamaktadır. Çeşitli koşullar, birliğin ve iç bütünlüğünün, çelik disiplinin korunmasını ve yönetim çekirdeğinin desteklenmesini zorunlu kılmakta-

dır. Bunların başarılabilmesi için, Partiye ve Genç Komünistlere iki görev düşmektedir. Birincisi, her türlü politik belge ve akıl gücünü kullanarak, sorunları sükunle tartışmak ve karşısındakini yeni taktik değişikliklerini desteklemeye ikna etmektir. İkincisi ise, mace-racı eğilimlere ve provokasyonlara karşı aktif bir kampanya açmaktır (Politik Büronun ileri gelen üyeleri tarafından bu örgüte sunulan iki bildiriye birleştirerek yukarıdaki açıklamayı meydana getirdim).

«Diğeri ise, Partinin çoğunluğunca desteklenen ama üst örgütlerin liderleri arasında güçsüz kalan bir akımdır. Bu akımın önderi, yalnız taktik ve plan değişimlerine karşı çıkmakla kalmayıp tutulan devrimci mücadele yolunun güçlü bir eleştirisini de yapan Yoldaş Douglas Bravo'dur.

«Apaçık ortadadır ki, bu ayrılıkların özü silahlı mücadele sorunudur. Venezuela Komünist Partisi içindeki bir grup lider, ta başlangıçtan beri silahlı mücadeleye karşı çıkmaktaydılar.

«Hiç kuşkusuz, Yoldaş Douglas Bravo'nun cezalandırılması, bu değişikliklerin başlangıcıdır. Bu adamlar, bütün mücadele biçimlerini kendinde toplamayıp gerilla ve Taktik Ünitelerin eylemlerini durduran yeni taktik devresine karşı çıkan herkesi, disiplin işlemleri yoluyla susturmayı tasarlamaktadırlar.

«Böyle bir durumda, en sorumlu ve sağlam kadroları biraraya getirerek liderliğin unsur örgütlerini genişletmek kararı, gerçekten çok önemli bir adımdır.

«Politik Büronun çoğuluğu bu gelişmeye karşı çıkmış ve şimdiden oluşturulmuş grupların geçerlik ve yasallığını reddederek açıkça bizi tanımamaya dek işi vardırışlardır.

«Yine de biz kararlıyız ve Venezuela Komünist Partisi tabanında olduğu kadar gerilla cepheleri ve aracı örgütlerde de büyük bir destek kazandığımızı söylemekle mutluyuz. Ayrıca, Merkez Komitenin bazı üyeleri, FALN'ın kentli unsurları ve FLN içindeki gruplar da bizi desteklemektedir.

«İdeolojiyi açıklığa kavuşturacak ve devrimci yolu belirleyecek bir devre başlamıştır. Bu devrede geçici bir zıt etkenle karşılaşmaktayız ve bu da durumumuz daha güçleştirmektedir. Sözü ettiğimiz zıt etken, ekonomik kaynaklar sorunudur. Bu sorun da, Politik Büronun bu sektörü denetimi altına almaya kalkışmasıyla ortaya çıkmıştır.

◆ Gerilla Kuşaklarının Ekonomik Araçla Boğulması

«Devrimci hareketin bugüne değin sahip olduğu bütün gelir kaynakları bu örgütte toplanmış ve onların politikasını güçlendirmekte kullanılmıştır. Bu, gerilla merkezlerinin ekonomik araçla söndürülmesidir.»

Mektup şöyle sona eriyor:

«Gerilla savaşçılarımız morallerini yüksek tutuyor. Hareketimizde olağanüstü bir kararlılık taşıyoruz. Önümüzde büyük güçlükler olduğunun bilincindeyiz. Ama bu güçlükleri kısa zamanda yeneceğimize de kesinlikle inanmaktayız. İnançsızlara gerçeği kabul ettireceğiz. Ay-

dınlık gelecek bizi bekliyor. Bir adım bile gerilemeyeceğiz. Tam tersine hız kazanmaktayız.

«Mektubu getiren bazı şeyleri daha iyi açıklayabilir ve daha ayrıntılı bilgi verebilir.

«Yürüyeceğiz. Zafere dek. Zafere dek dövüşeceğiz. Dostun Fabricio Ojeda, seni hasretle kucaklar.»

Fabricio, onaltı gün sonra, tam mektubunda sözettği, hareketi yeniden örgütleme yolundaki adımların atıldığı sırada, Venezuela istibdadının uşakları tarafından tutuklandı ve alçakça öldürüldü.

Şimdi denilebilir ki, iyi, bu yiğit ve saygıdeğer bir yoldaşın görüşüdür. Ama bir kanıt mıdır? Bu yoldaşın kimliği, buradaki sözleri güvencelemeye yeterli midir? Elbet. Biz Fabricio'yu çok iyi tanırız. Mektup-takilerin doğruluğundan kuşkumuz yok. Onun olgunluğu, yazarının namusunun güvencesidir. Ama, burada başka, elimize geçen bir takım belgeler de Fabricio'nun anlattıklarını yüzde yüz doğrulamaktadır.

Bunlar, tartışma için Komünist Partisi militanları arasında dağıtılan, Venezuela hükümetinin son günlerdeki politikasını kuşkuya yer bırakmaz bir açıklıkla ortaya koyan bildirilerdir.

Bildirilerden biri, Pompeyo Marquez, Teodoro Petkoff ve Freddy Mugnoz tarafından yazılmıştır. Aşağıya aktardığımız başlıca satırları, özünü ortaya koymaktadır.

«İlki. Yapılan bazı değişiklikler, devrimci hareketi, başlıca silahlı mücadele konusundaki birtakım taktikleri yeniden gözden geçirmeye zorlamıştır.

«Durumun geniş taslağı şöyledir. Silahlı mücadele, 300'itli darbeler yemiş ve zayıflamıştır. Bugün devrimci

hareket, düşmana karşı cephesel ve açık saldırılar yapabilecek durumda değildir. Partinin silahlı mücadele araçları tahrip edilmiştir. Kanlı ve canavarca bir baskı, devrimci hareketin geniş yığınları örgütleme, birleştirme, seferber etme ve Hükümetin politikasına gereken karşılığı verme gücünü yok ediyor.

«Silahlı mücadele, kendi güçsüzlüğü yüzünden çeşitli belalara uğramıştır. Eğer onun araçlarını korumak için uygun önlemler alınmazsa, son günlerde oynadığı, devrimci dönüşüm perspektifini yığınlar götüren rolünü yitirebilir. Gerçekten o, bugün bu rolü başaramıyor. Gelecekteki başarısı ise, bizim bugün aldığımız önlemlere bağlıdır.

«Gerçekte önem taşımayan, eski eylemlerin benzerlerinin tekrarlanmasından başka hiçbir şey yapmayan güçsüz silahlı işlemler;

«a) Politik eylemi zorlaştırıyor ve Betancourt "goril"lerine karşı güçlerin yeniden gruplaşmasını engelliyor.

«b) Betancourt "goril"lerinin anlaşmalarını sürdürmelerine olanak tanıyor,

«c) Onun temellerinin çökme hızını yavaşlatıyor ve durduruyor,

«d) İnancı, Venezuela Komünist Partisinin 3. Kongresinde temelleri atılan ve daha sonra Merkez Komitenin başarılı planlarıyla güçlendirilen devrimci hareketin genel stratejisinin açıklığına olan inancı yok ediyor.

«İkinci. Bu nedenlerden, Parti, askeri cephenin si-pere çekilmesini üzerine almalı ve güçlerini yeniden to-

parlayabilmesi, bu güçlerin bugüne değin varolandan daha üstün nitelikli bir devrimci aşamaya hazırlanabilmesi için, silahlı eylemlerin durdurulmasını örgütlemelidir.

«Yeniden kendini toparlayıncaya, yeni güçler örgütleyip ulusal güçleri yeniden gruplaştıracaya dek, FALN'in bütün eylemleri durdurulmalıdır.

«Bu askeri siperlenme; siperlenmeyi gizleme, baskının ağırlığını azaltma ve politik inisiyatifi ele geçirme olanağı sağlayacak bir politik saldırıyla desteklenmelidir.

«Kısacası, bu yeni bir ateş kes anlaşmasından daha derin bir anlam taşımaktadır.» -Fabricio'nun dediği gibi- «Bu, mücadele biçimlerinde geçici bir dönüştür. Gerillaların ve UTC'nin eylemleri durdurularak, politik inisiyatif üstünlük kazanacaktır.»

VENEZUELA KOMÜNİST PARTİSİNDEN DİĞER BİR BELGE

Öz olarak, Pompeyo Marquez, Teodoro Petkoff ve Freddy Mugnoz, tarafından imzalanan belgenin durumu bu. Aynı zamanda, başka liderler de Partiye buna benzer bir bildiri gönderdiler. Bunda da Guillermo Garcia Ponce ve diğer bir liderlerin imzaları var. Bunun da özü, bazı önemsiz değişikliklerle, aynı. Ayrılıkları girişte açıklıyorlar.

Okuyorum:

«Yoldaşlar: Daha kollektif bir yolla ortak görüşlere varabilmek için, size bu belgeyi sunuyoruz. Bundan başka, bir bildiri daha alacaksınız.

«Dikkat edeceğiniz gibi, çözümler ve kararlar aynıdır: Politik eylemi temel alan bir taktik değişimi ve geril-

lalarla UTC'nin sipere alınması. Böylece, başlıca kararlarda hiçbir ayrılık yoktur. Sorunların özünde tam bir birliğe ulaşılmıştır. Özel bir devre için mücadele biçimlerini değiştirme nedenleri ve amaçları da aynıdır. Bunun yanında, yalnızca küçük bir ayrılık gölgeciği vardır: Bizim bildirimiz, önem sırasına göre, değişme nedeni olarak politik amaçları öne almış, yenilen darbeleri ise ikinci plana koymuştur.

«Diğer yoldaşlara göre, bu sıra tersinedir. İlk: Yenilen darbeler çok önemli bir etkidir. Ama biz taktiklerimizi bu nedenle değiştirmeyeceğiz. Darbeler, bizim değişikliklerin bilincine varmamıza yardım eder. Bunları kabul ediyoruz. Ama onlar, somut ve başlıca politik gerçeğin biçimsel parçalarıdır. Bizi yolumuzu değiştirmeye zorlayan da budur. İşin gerçeği, biz darbeler önünde sipere girmiş olacağız.»

Diğer bir deyişle, öz olarak, Pompeyo, Teodoro ve Freddy Mugnoz darbeler yendiği için sipere girmekten söz ediyorlar. Diğerleri de diyor ki: Evet, evet! Çok güzel. Tümüyle anlaşıyoruz. Yalnız bir tek başlıca ayrılık var: Biz, darbeler yense bile siperde olacağız.

«İkincisi, başlıca önemi politik elemanlara vermemizdir. Bugünkü durumda biz, özelliklerden birine ağırlık veriyoruz. Yani, gerillalar ve UTC siperdeyken, devrimci hareket politik cephede saldırıya geçebilecek, orada Partinin bütün militanları, örgütleri.. ve UTC, eylemlerine yüksek bir savaşçı ruhla, bütün pasifliklerden ve terörist girişimlerden bağımsız olarak ağırlığı verebilecekler.»

Belgeyi okumaya devam ediyorum:

«FALN'in sipere girme zorunluluğu. Olaylar, politik cephede inisiyatif devrimci hareketin ele almasına olanak tanıyor. Bunun için de, FALN'in gerillara ve UTC'ye siperlenme için emir vermesi zorunlu olacaktır. Bu, yeni bir ateşkes anlaşmasından daha derin bir anlam taşımaktadır: Yeni bir taktik devrenin açılması, mücadeleye biçimlerini değiştirme yolunda bir girişim. Bu yeni devrede, bütün mücadele biçimlerini biraraya toplama yolu tutulmayacak, gerilla ve UTC eylemleri durdurulacaktır. Politik olaylar, başlıca önemi, solcu örgütlerin toparlanmasına; "Betancourtizm'e karşı mücadelede yeni güçler derlenmesine; halk yığınlarının birleştirilme, örgütlenme ve seferber edilmesine; Silahlı Kuvvetlerin ulusal sektörleriyle ittifak kurulmasına; işçilerin kendi istekleri için eyleme girmesine, baskıya karşı mücadeleye.. gibi, kaydırmıştır.»

Buraya yalnız bir tek şey koymamışlar: Seçim mücadelesi. Onu buraya açıkça koymamışlar. Çünkü daha sonra eklemeyi düşünmüşler.

«Yeni politik durum onların eylemini gerektirmediğine göre, koşullar düzeltilirken, gerillalar ve UTC sipere çekilecektir.»

Sipere çekilmeden muratları, ortadan kaybolmadır. Çözülüp dağılmadır. Onlar bu eylemi, gerçekte her zaman siperde tutmaya uğraştılar.

Belge devam ediyor:

«Bu bakımdan, FALN'a, gerillaların ve UTC'nin sipere girmesi konusunda politik nedenler ileri süren bir bildiri yayınlaması örgütlenecektir.»

Ve sonuç olarak, dibi çıkmış nakaratlar, bayatlamış klişeler, hazır cümleler, uzun tartışmalar.

«Özellikle, denetlenemez grupların -inatçı, kavga-

cı, isyancı- gözetlenmesi ve politika, taktikler ve Komünist Gençlikle Komünist Parti liderliğinin; anarşist-maceracı MIR grubunun saldırılarına karşı etkin bir biçimde savunulması gerekmektedir.»

Demek ki bunlar, devrimci eylem diye kendi hazzı cevaplık ve uzun tartışmalarını düşünüyorlarmış!

«Taktik değişmelerini U.S ve Betancourtist politikalar tarafından bozulmuş biçimlerden korumak ve düşmanın herhangi bir yetersiz öneri anlatımı yada aşırı bilgiden yararlanmaması için, propaganda ve genel olarak bütün yazılı şeylerde özel bir titizlik gösterilmelidir.»

FALN'in tek kurucusu Komünist Partisi değildi. Ona üye olan en az iki-üç örgüt daha vardı. Bunlardan biri de mücadeleye ilk başlayan örgütlerden biri olan Devrimci Solun Hareketi (MIR) idi. FALN, -eğer adı iyi aklımda tutabilmişsem- Partido Union Republicana, (*) Komünist Parti ve diğer çeşitli savaştı örgütlerden gelen güçleri de biraraya toplayan, Fabricio Ojeda tarafından temsil edilen bir sektörü de içeriyordu.

Dikkat edilirse, her iki belgede de bu müttefiklerin nasıl ortaya çıktığı hiç anlatılmamıştır. Onlar daha çok maceracılığı, anarşist-maceracılığı suçlamaya ayırmışlar sözlerini. Fabricio Ojeda'nın temsil ettiği sektöre bir tek sözcükle olsun değinilmiyor! Hayır! Onlar diğer örgütlerin politika belirlemesine katılma hakkını tanımıyorlar. Politikayı başlatıyor ve buyruk olarak açıklıyorlar. Yalnız Parti Kongresinde alınan onaylamalara saldırmakla kalmıyor, Parti ile omuz omuza dövüşen bütün yasal güçleri de tanımıyorlar.

(*) Cumhuriyetçi Birlik Partisi.

Onlar yalnız Kongrenin onayladığı anlaşmalara saygısızlık etmekle kalmıyor, bütün müttefikleri, militanları, savaşçıları ve gerillaları da tanımıyorlar. Disiplin dümenlerine başvuruyorlar.

Ve ne oldu? Başlıca gerilla şefi -onların en saygı değerlerinden biri, ta başlangıçtan, 1959'dan beri Komünist Parti içinde askeri bölümü yönetmiş, silahlı mücadele için kadrolar örgütlemiş, yıllarca dağlarda kalarak -büyük değil ama çok güç- pekçok savaşı zafere ulaştırmış, ardarda, aralıksız artarak gelen ateşkes emirleri arasında güçlerini genişletmeye çalışmış biri- ve onunla birlikte pekçok gerilla kumandanı bu çizgiyi kabul etmedi. Fabricio ve onu izleyenlerin bu anlayışa karşı nasıl direndiklerini görebiliyoruz.

MIR ve El Bachiller cephesindeki savaşçılar bu bozguncu görüşü reddetti. Ve Partinin en iyi, en yiğit, mücadelenin en ağır yükünü taşımış, en deneyimli elemanları, böylesine bozguncu bir görüşü onaylamayı reddettiler.

İşte durum böyleydi. Üç örgütten ikisi kaldı mücadelede. MIR'in ilk liderlerinden bazıları görevden kaçtılar. Ama çoğunluk Saez Merido tarafından temsil edildi. Saez Merido, onların silahlı mücadele yanlısı durumunu korudu ve ölünceye dek onların ideolojik çizgisini izledi. O tutsak düştüğü zaman, yerine -bugün El Bachiller'deki MIR savaşçılarının başında olan- Americo Martin geçti.

Bizi neye dayanarak Venezuela Partisi içinde bölücülük yapmakla suçluyorlar? Yeteneksiz bir politik liderliğin yarattığı sorunlar için Küba'yı neye dayanarak suçlayabiliyorlar?

SAVAŞÇILARLA DAYANIŞMAMIZI AÇIKLAMAK HAKKIMIZDIR

Devrimci teori, ilkeler, devrimci onur ve kendi devrimci deneyimiz açısından resmi liderliğin bu tezlerini, belgelerde açıklanan tezleri onaylayabilir miydik? Hayır! Asla! Çünkü, eğer biz Devrime bütün gücüyle inanan insanlar olmasaydık, Moncada Garnizonundaki ilk zor durumda savaşı keserdik. Küçük ordumuz *GRANMA*'dan üç gün sonra dağıldığında ve yeniden birleşme gücünü içimizden ancak yedi kişinin gösterebildiğinde de bunu yapabiliirdik. Bizi yanlış yolda; böyle küçük bir güçle büyük bir orduya karşı savaşılamayacağını söyleyenleri ise haklı göstermek için, binlerce, milyonlarca neden vardı.

Ama üç hafta sonra, 17 Ocakta -ki ancak Aralık

sonunda güçlerimizi yeniden biraraya toplayabilmiş-
tik- bir askeri karakol üzerine ilk başarılı saldırımızı
yaptık ve burayı işgalcilerinden temizledik. Ve beş
gün sonra yeniden savaşıyorduk: Bu kez paraşütçüle-
re karşı.

Bu ilk başarılı eylemimizi, bizi yok etmek iste-
yen çeşitli ihanetler ve işkenceler izledi. Ülkeden tec-
rit edilen yirmi kişiyi, binlerce asker kovalıyordu. Bi-
zim inancımız böyle güç koşullar altında bile sarsılma-
dı ve savaşımızı zafere götürdük. Ve -pek çoğumuzun
hatırlayacağı gibi- hareketimizin büyük darbeler yedi-
ği Nisan Baskını boyunca, savaşı kesmek için bu tezle-
re benzeyen pekçok neden bulabilirdik.

Pekçok mektup yazıldı. Bunlardan biri, «Bir
Yurtsevere Mektup» başlığını taşıyor ve bizi savaşı bı-
rakmaya çağırıyordu. Ama dört aydan az bir zaman-
da, devrimci harekete musallat olan bunalım aldedildi.
300 gerillanın üzerine gönderilen toplanla silahlı
10.000 asker, büyük bir bozguna uğratıldı. Onları boz-
guna uğratan, başından beri devrimci mücadelede yoğ-
rulmuş olan bizim savaş deneyimimizdi.

Silahlı mücadeleyi yönetme yeteneği olmayan,
devrimci hareketteki hatalı gelişimin suçluları olan ki-
şilerin bozguncu bildirilerini nasıl olup da uysalca
onaylayabilirdik?

Yönetim yeteneği olmayan beceriksizlerin ya-
pacağı en doğru şey, savaş alanında düşmanı bozguna
uğratarak yeteneğini saptamış kişileri askeri mahke-
meye vermek ve kovmak değil; istifa etmektir. Yapıla-
cak en doğru, en namuslu iş, bozgunun sorumluluğu-
nu yüklenmek ve Parti liderliğini yeteneği savaşta de-
nenmiş kişilere devretmektir.

Böyle bir tezi onaylamakta ne zorumuz var? Venezuela devrimci hareketinin stratejik ve taktik sorunları hakkında karar almak bizim üstümüze farz değildir. Ne kimse bizden böyle bir şey istedi, ne de biz yeltendik. Ama bizim bir tek doğal hakkımız var: Düşünmek, bir görüş sahibi olmak ve savaşçılarla dostluğumuzu, dayanışmamızı açıklamak.

Ve bizim için, devrimciler için -bozguncular ve teslim olmak isteyenlere, «ya ülkeni kurtar, ya Venezuela için öl» diyen, bir grup teori şarlatanı değil, bir savaşçılar grubu olan adamlar arasında bir seçim yaparak temel bir devrimci ilke ve ahlak sorunu olarak, bu savaşçılarla dayanışmamızı açıklamamak olanaksızdı.

Bizim tarihimiz, bizim ülkemizin tarihi güzel örneklerle doludur. Bu tarih bize, bağımsızlık savaşlarımıza ait unutulmaz bir olayı anlatıyor; 1878'de, savaştan on yıl sonra, devrimci hareket liderlerinin çoğu, -hatta çoğunluğu- bir ateşkes anlaşması istemeye karar verdiler ve kahramanca mücadeleden on yıl sonra Zanion Barışı imzalandı. Ama bizim en şanlı generali-miz bu barışı onaylamayı reddetti ve ünlü Baragua Protestosunu çekti.

DOUGLAS BRAVO, BİR ÇEŞİT «BARAGUA PROTESTOSU» ÇEKMiŞTİR

Tarihimizde, bize öğretmenlik edecek ne çok şey var! Antonio Maceo, Martinez Compos'la görüşmek istediğini bildirmiş ve İspanyollarla barışı kabul etmeyeceğini açıklamıştı. Küba tarihinin parlak sayfalarına yazılan bu erdem ve soyluluk dolu, dikbaşı davranıştan dolayı hayranlık verici daha kaç olay gösterilebilir! Bu öyle bir davranıştı ki, sahibine savaştan on yıl sonra, geçmiş, yaşayan ve gelecek bütün kuşaklar önünde, dünya kamuoyu önünde ölümsüzlük kazandırmıştı!

Biz nasıl dilimiz varıp da, bozguncu liderliğin Partiye kabul ettirmek istediği Zanion Barışına karşı bir Baragua Protestosu çektiği, devrimci hareketi Partiden kopardığı için Douglas Bravo'yu bayağı bir bölücü, bayağı hırslı bir maceracı olmakla suçlayabiliriz.

Bunun için, O, bizim destek ve dayanışmamızı kazanmıştır. Ve, bütün namusumuzla düşünce ve duygularımızı açıklamak da bizim devredilemez hakkımızdır. O karkaklardan yana değil, savaşçılardan yana idi. Teslim olma teorisini onaylamamız, Americo Martin ve El Bachiller dağlarındaki savaşçılardan Fabricio Ojeda ve yoldaşlarından dayanışmamızı esirgemek demek olacaktı.

Teslim olmak isteyenlerin ve onların Venezuela devrimci mücadelesini gümüş bir tabak içinde Leoni'nin proimperyalist hükümetine sunma teorisinin yanlış yolda olduğunun en büyük kanıtı, Yankee görevlilerinin desteklediği, Yankee silahlarıyla korunan proimperyalist Leoni hükümetinin, bu ihanete karşın, Batı Venezuela ve El Bachiller dağlarında savaşan kahraman gerillaları ezmeyi bir türlü başaramamasıdır.

Size okuduğum belgeyi bozguncular 7 Kasım 1965'te imzalamışlardı. Bugün 1967 Mart'ının ortasındayız. Eğer bozguncular haklı olsalardı, Venezuela hükümeti bugün gerilla hareketini bastırmak için korkunç bir baskıya başvurmak zorunda kalmaz, tersine, son savaşçıyı da çoktan temizlemiş olurdu.

Bu durumda savaşçıların haklı olduğunu anlamak için daha çok beklemeye gerek yok. Kimin haklı olduğu çoktan ortaya çıktı. Batı Dağları yada El Bachiller'deki bu cephelerin her biri, gerek adam, gerekse silah yönünden, bizim Sierra Mastra'da yenilmez ilan edildiğimiz andaki askeri kollarımızdan daha üstündürler.

Ve Venezuela'da egemen olan hain, satılık oligarşi, bu savaşçıları hiçbir zaman ezemeyecektir. Suç-

lu partiler bu yüzden çılgına dönmekte ve Küba'ya, bu ülkenin koyduğu devrimci örneğe karşı girişilen saldırının avukatlığını yapmaktadırlar.

Hangi devrimci ilkeler, düşünce yada temeller adına, bozguncuların; sağcı, teslim olma yanlısı akımın haklı olduğunu söylemeye zorunluyuz? Marksizm-leninizm adına mı? Biz asla onların marksizm-leninizm adına haklı olduklarını söyleyemeyiz. Uluslararası komünist hareket adına mı? Yoksa, onun bir komünist partisinin liderlik sorunu oluşu mu bizi buna zorluyor? Bizim uluslararası komünist hareketten anladığımız bu mudur? Bizim için uluslararası komünist hareket, herşeyden önce komünistlerin, devrim savaşçılarının hareketidir. Ve devrim için savaşmayana komünist denmez!

DEVRİMCİLİKLE UZAK-YAKIN HİÇBİR İLİŞKİSİ OLMAYIP DA KENDİNE DEVRİMCİ DİYENLER VARDIR

Sırtında tek tüy olmayan biri kendine «kartal» adını verebilir. Bunun gibi, kafalarında bir tek komünist kıl bile yokken kendilerine komünist diyenler var. Bizim bildiğimize göre uluslararası komünist hareket bir kilise, bir mezhep, bir mason locası değildir. Bizi herhangi bir zayıflığı kutsal kılmaya, herhangi bir sapmada her türlü reformist ve sahte devrimciyle karşılıklı hayranlık politikası gütmeye zorlayamaz.

Bizim görüş açımızdan, komünist partiler kesinlikle devrimci ilkelere dayanmalıdır. Kararlı ve korkusuz bir çizgi izleyen, sağlam bir devrimci görüşe sahip partiler her zaman bizim desteğimizi yanlarında bulacaklardır. Ama komünist yada marksist-leninist adı ar-

kasına kendine siper kazan ve devrimci düşüncenin kendi tekellerinde olduğunu sanan -gerçekte onların tekel altına aldıkları reformizmdir- partilere, devrimci partilere davrandığımız gibi davranmayacağız.

Ve eğer herhangi bir ülkede kendilerine komünist adını yakıştıranlar görevlerini nasıl yerine getireceklerini bilmiyorlarsa, biz bunları desteklemeyeceğiz. Kendilerine komünistliği yakıştırmadan önce, eylem ve mücadelelerinde kendilerini gerçek bir komünist gibi yönetmeyi öğrensinler. İçinde devrimci ruh taşıyan, devrimci çağırışı yüreğinde duyan bir gerçek devrimci daima marksizme ulaşır! Devrim yolunda yürüyen bir adam için marksizme varmamak olanaksızdır. Ve kıta üzerinde adına hak kazanan her devrimci, marksist toplum kavramına ulaşacaktır! Devrimciler, devrim yapma yeteneğinde olan ve kendilerini devrimci teori içinde geliştiren kimselerdir.

Pekçok kez, önce pratik, sonra teori gelir. Bizim halkımız da bunun bir örneğidir. Bugün kendilerini gururla marksist-leninist diye adlandıranların büyük çoğunluğu, marksizm-leninizme devrimci mücadele yolundan geçerek ulaşmışlardır. Dış görünüşe bakarak, ilk önceleri kendilerini komünist diye adlandırmayan bu kişileri tanımamak, dışarıda tutmak yada kovmak dogmatizmin ve sektarizmin örneğidir. Devrim yolunun, halkı marksizme götürdüğünü reddedenler, kendilerini komünist olarak adlandırsalar da marksist değildirler. Bu bizim denetim çizgimiz olacaktır. Bu çizgi, devrimci hareketlerle olan ilişkilerimizde bize rehberlik edecektir.

Havana'da Üç-Kıta Konferansında, üç kıtanın devrimci örgütlerinin temsilcileri biraraya geldi. Bazı

ları kendilerine komünist diyor, diğerleri ise bu adı kullanmıyordu. Bir komünisti, onun oligarşiler, sömürü ve emperyalizm karşısındaki tutumu belirler. Bu kıtada ise, silahlı devrimci hareket karşısındaki tutum başlıca ayıraçtır. Bu kıtada birinin komünist olup olmadığını, onun gerilla hareketleri, Guatemala, Kolombiya ve Venezuela'daki gerilla hareketleri karşısındaki tutumu belirler. Kendini komünist ilan eden bir kimse, Douglas Bravo'ya karşı sağcı resmi liderliği destekleyemez. Komünist Partiler, Venezuela dağlarında savaşıyan gerillalarla, mücadeleyi durdurmaya, gerçekte gerilla hareketine son vermeyi isteyen bozguncular arasında bir seçim yapmalıdır.

Bu bir ayırım çizgisi olacaktır. Bizim için bu konuda karar verme zamanı gelmiştir: Ama kimsenin isteğiyle değil. Tarihsel olayların, sürecin kendisi bizi buna zorladığı için.

Gerillaları basit dinsel yada mezhepsel düşüncelerle, farmason ruhuyla suçlamaya girişenler, kendilerini devrimci saymaktan vazgeçsinler.

Sorsunlar Guatemala, Kolombiya yada diğer bir ülkede çarpışan devrimci gerillalara: Onların gözünde kimler devrimcidir? Kimler onlarla dayanışmaktadır? Onların gerçek destekçileri kimlerdir? Venezuela'lı gerillalar mı? Yoksa bozguncular mı? Guatemala yada Kolombiya'da savaşıyanları destekleyenler, Venezuela'da savaşıyanlar, emperyalist bombaların hisse senetlerini taşıyanları, kaynaklarını tüketmeye zorlayanlardır. Kolombiya yada Guatemala dağlarında savaşıyanların gerçek ve akla uygun müttefikleri, Venezuela dağlarında savaşıyanlardır.

DEVRİMCİLER DÜŞMANIN ELİNDE ARAÇ OLABİLECEK İŞLEMLERDEN KAÇINMAYI BİLİRLER

Bu resmi temsilciler, Iribarren Borges'in ölümü üzerine ne yaptılar? Herşeyden önce, biz bu ölüm hakkında ne düşündük? Bu olayı nasıl analiz ettik? Bu analiz, hem gerici-sağcı liderliğin, hem de hükümetin durumu gözönünde tutularak yapıldı.

İlk olarak, I. Borges hakkında ön bilgiye sahip değiliz. AP ve diğer emperyalist haber ajanslarının yayınlarından öte hiçbir şey bilmiyoruz. Iribarren Borges'i kimin öldürdüğünü de bilmiyoruz.

Küba'daki FALN temsilciliği bir açıklama yayınladı. Bu açıklamadan çıkan sonuç - şöyle deniyor: Bu nedenle, Karakas bildirisinde denildiği gibi... Havana'daki FALN temsilciliğinin de, olay hakkında, Iri-

barren'in cesedi çevresinde bulunan FALN bildirilerinden sözeden haberlerden başka birşey öğrenemediğidir. Diğer bir deyişle, FALN temsilcileri, bu açıklamayı yaptıkları 6 Martta, neler olup bittiğini öğrenbilmek için telgraf servislerinden başka haber alma aracına sahip değildiler.

Herhangi bir devrimci işlem karşısında ne gibi bir tutum takınmalıyız? Belki özel bir yöntemden, özel bir işlemden hoşlanmayabiliriz. Bu eski hükümet görevlisiyle hesaplaşma yöntemini belki de onaylayamayız. Dediğim gibi: Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. AP ajanslarının dediği gibi ona kin beslenip beslenmediğini, devrimcilere karşı alınan önlemlerin sorumlusu olup olmadığını bilmiyoruz.

Biz, devrimcilerin düşman eline silah verebilecek işlemlerden kaçınmaları gerektiğine inanıyoruz. Kaçırılmış bir adamı öldürmek böyle bir davranıştır. Düşmanın kuduzluğu ne denli zararlı bir hal alırsa alsın, biz böyle şeyler yapmadık. Ve biz, savaşta tutsaklara karşı nasıl soylulukla davranılması gerektiğini de iyi bilenlerdeniz.

Devrimciler, baskı polislerinininkini andıran yöntemlerden kaçınmalıdırlar. Biz bu olayın koşullarını, sorumlularının kimler olduğunu, hatta bu işin olağan bir zabıta olayı mı, yoksa gerçekten devrimciler tarafından yapılan bir eylem mi olduğunu da bilmiyoruz. Bizim içtenlikle görüşümüz -görüşlerini içtenlikle söylemek de herkesin hakkı olduğuna göre- şudur: Eğer gerçekten bu işi yapanlar devrimcilerse, biz bunu yanlış bir davranış olarak nitelendiriyoruz. Kamuoyu önünde düşmana büyük avantajlar sağlayan, halka bel-

ki de düşmanın yöntemlerini düşündürecek böyle bir davranışta bulunmak yanlışır.

Devrimin davranışını bütün dünya tanır. Bizim devrimci yasalarımız, hem de kesin yasalarımız olduğunu bütün dünya bilir. Biz hiçbir zaman bir tutsağa kötü davranmadık. Bizim sert yasalarımız vardır. Bizim devrimci mahkemelerimiz, ulusumuza ve Devrimimize karşı ağır suçlar işleyenleri ölüm cezasına da çarptırmıştır. Ama bir parkta, bir hendekte, bir cadde- de, bizim öldürdüğümüz birinin cesedinin bulunduğu, şimdiye dek duyulmuş değildir.

Devrim eylemleri, devrimci biçimler içinde ve bu biçimlere saygı gösterilerek yapılır. Halka karşı iğrenç suçlar işleyenlere bile özel işlemlerimizi uygulamakta direnmiştik biz. Bizim ayıracımız budur işte.

Bir devrimci için herhangi bir yöntem, herhangi bir işlemi belirli bir görüş açısından yadsımak yasal bir haktır. Ne var ki, yapılmış bir eylemi, gericiyle emperyalistlerin devrimcileri lanetlemek için kurdukları isteri korosuna katılmak için kullanmak da ahlak- dışı ve devrimciliğin dışında bir davranıştır. Eğer bu olaydan devrimciler sorumluysa, biz de kendi görüşümü- zü açıklayabiliriz. Ama Venezuela'yı yöneten uşak- ların devrimcileri lanetlemek için kurdukları isteri ko- rosuna asla katılmayız.

Bu durumda Venezuela Komünist Partisinin resmi liderliği ne yapmıştır? Onların resmen söyledik- leri nelerdir? Aynıyla okuyoruz:

«Venezuela Komünist Partisinden kovulan Elias Manuitt, Silahlı Ulusal Kurtuluş Güçleri adına, Dr. Ju- lio Iribarren Borges'i kendi örgütünün öldürdüğünü açık- lamıştır... Elias Manuitt, Komünist Partisi saflarından,

partinin durumunu sarsıcı ve bölücü eylemlerinden dolayı açıkça kovulmuş bir militan eskisidir. Aynı işlem, Ulusal Kurtuluş Hareketi adını kullanan Douglas Bravo, Gregorio Lunar Marquez, Freddy Carques ve diğerlerine de uygulanmıştır.»

Açıklama, bu eylemden dolayı gerilla komutanlarını suçlayarak sona eriyor: «*Douglas Bravo, Gregorio Lunar Marquez, Freddy Carquez, Francisco Prada ve Venezuela dağlarında onları yok etmek için uğraşan en iğrenç çıkarların savunucusu asker lejyonlarına karşı dövüşen diğer kahraman gerillaların adını kirletmeye çalışarak.»*

DEVRİMCİLER KATİL, LEONİ REJİMİ İSE «BARIŞ SAVUNUCUSU»

Peki, resmi liderlik ne yaptı? Leonî'nin proimperialist kukla hükümetinin ipleriyle oynayarak, böylesine iğrenç bir oportünizmle, gerilla savaşçıları suçladı. Douglas Bravo'yu Iribarren'i öldürmekten sorumlu tutmakla, başını istemek arasında da pek bir fark yoktu sanırım.

Venezuela devriminin bayrağını yüce tutan kahraman savaşçılara reva görülen bu davranış, onların kellelerini istemekten başka birşey de değildi. Bu, Leonî'den, tüfeğin namlusunun Douglas Bravo'ya yöneltilmesini istemektir.

Burada Pedro Medina Silva'ya ait hayal ürünü bir bildiriden de söz edilmişti. Devrimci savaşçılar -kim acaba onlar?- Pedro Medina Silva'nın liderliğini

benimseyeli beri bir hayli uzun bir zaman oluyormuş da biz bilmiyormuşuz! Ayrıca bu bildiriği German Lairet gibi diğeri gerilla(!)lar da imzalamışlar. German Lairet'in, ömründe bir kez olsun, hal-hatır sormak amacıyla bile bir gerilla kampına ayak basmadığını da bizim gibi dünya alem bilir.

Yağmur gibi bildiri yağıyor! Bu tutumu nasıl adlandıralım şimdi? Korkakça, oportünistçe ve iğrenç bir tutum bu! Çünkü bu davranış, karşı-devrimci, Küba-düşmanı bir isteri korosuna katılmaktan başka birşey değil.

Bu cici beyler ne de parlak inciler yumurtlamışlar üstelik: Venezuela halkı arasında hiçbir zaman Küba-düşmanı bir duygu var olmamış. Ama bugün, Küba devriminin düşmanları, böyle duyguları yaymak için bu fırsattan yararlanacaklarmış.

Peki, eğer kendileri değilse kimdir bu planın suç ortakları? Bizi Venezuela Komünist Partisinin içişlerine karışmakla suçlayan bu emperyalist kampanyanın suç ortakları kimlerdir, eğer onlar değilse? Onların yaptıkları suçlamalarla ABD Dışişleri Bakanlığının, CIA'nın, karşı-devrimcilerin yaptıkları arasında ne fark var? Biz ancak bir tek fark görebildik: Biri bizi Venezuela'nın, öteki ise Partinin içişlerine karışmakla suçluyor.

Neden bütün bunlar? Çünkü biz ilkelerimize bağlı kaldık. Çünkü biz devrimci savaşçıların yerini yüreğimizden, dayanışmamızı onlardan eksik etmedik. Ve korkakların, oportünistlerin yaptıkları bu açıklamaların devrimcilere ait olmadığını da her devrimci kolayca anlayabilir. Bir devrimci herhangi bir işlemi onaylamayabilir. Ama böyle utanç verici bir duruma

hiçbir zaman düşmez. Nasıl olup da, devrimcilerin katil, Leoni rejiminin ise «barış savunucusu» olduğu söylenebilir? Yüzlerce devrimciyi öldüren bu kudurmuş kanlı eşkiya sürüsü, nasıl olup da masum kuzucuklar olarak gösterilebilir? Gerçek suçluyu suçlamamak korkaklıktır. Böyle durumlardan, pekçok Venezuela'lının kanına giren ve haydutların cezalandırılmasını istemek için yararlanmamak korkaklıktır.

Gerekli görülen yerde elbette eleştiri yapılır. Buna eyvallah. Ama eleştiri yapılacaksa, edebiyatla, devrimci bir ruhla yapılır. Bu eleştiri yapıldıkça olaylara düşmanın köşesinden bakmamak, yönün düşmana karşı olmasına dikkat etmek gerekir. Düşmana karşı olmaları beklenir onlardan, düşmanla birlik olmaları değil.

Çünkü bu düşman, yüzlerce savaşçının, yüzlerce kahraman komünist militanın katilidir. Son yıllarda pekçok komünist öldürmüş bir Latin Amerika hükümetinden söz edilirse, bilin ki bu Venezuela'dır. İlk önce Romulo Betancourt, daha sonra da Leoni'nin başkanlığı altında cinayetlerini sürdürmüştür bu hükümet. Ve bu bildirilerde bu caniler, Venezuela'daki terörü; baskı rejimini, halkını özgürlüğe kavuşturmak, ülkesini oligarşi ve emperyalizmin kısıpçlarından kurtarmak için silahlanan devrimcilere ve öğrencilere uygulanan işlemleri suçlayan bir tek sözcük bile yoktur.

Onlar için bu koroya katılmak, Küba devrimini suçlamak doğaldır. Ama bunun bizim Devrimimize bir zararı dokunmaz. Bizim Devrimimize, başarılı olduğundan beri, hatta, başarıma öncesinden beri iftira ediliyor. Ama bizim Devrimimiz bütün bu yalanlar arasında lekesiz kalmayı bilmiştir. Moncada Garnizonuna

saldırdığımızın ertesi günü, gazeteler, devrimcilerin hastahanedeki hastaları öldürdüğünü yazıyorlardı. Biz artık emperyalizmin ve gericiliğin böylesi oyunlarını iyi tanıyoruz.

Devrimimize karşı çirkin yakıştırmalar yapanların hepsi, emperyalist yada tutucudur. Elbette bu yöntemden, bu kampanyadan da umut kesecekler. Çünkü emperyalistlerin, uşakların ve gorillerin suçlama ve iftiralarını dikkate almıyoruz. Çünkü böyle suçlamalar devrim savaşçılarını yüreğimizden silemez ve bizi onlarla dayanışmaktan alıkoyamaz.

**BATI DAĞLARI VE EL BACHİLLER'DEKİ
GERİLLA SAVAŞÇILARIYLA
DOSTLUĞUMUZU İLAN EDİYORUZ**

Ve isteri kampanyalarının, tehdit ve suçlamaların, düşmanın fesat anlaşmalarının karşısında,

Ve Vatana ihanetle Devrime ihanetin elele verdiği canavarca bir kampanya karşısında,

Ve kendilerini komünist ilan eden birtakım bozguncuların proimperialist oligarşilerle işbirliği yaparak,

Venezuela'lı devrimcilere ve Küba'ya karşı canavarca bir kampanyaya giriştikleri sırada,

Biz,

Batı ve El Bachiller dağlarında savaşan gerillalarla,

Kentlerde istibdadın çılgınca öfkesine ve zulmüne meydan okuyan savaşçılarla,

Dostluğumuzu ve sarsılmaz dayanışmamızı bir kez daha ilan ediyoruz!..

Bizim politikamız açıktır. Biz yalnızca devrimcileri halkların temsilcisi olarak kabul ediyoruz. Küba'yla ilişkisini kesen, Yankee elçilerinin emirlerini izleyen oligarşik ve hain hükümetlerin hiçbirini halkların temsilcisi olarak görmüyoruz. Sosyalist olmamasına karşın uluslararası durumuyla bizim saygımızı kazanmış bir tek hükümeti -yalnızca bir tek hükümeti- bunların dışında tutuyoruz. Bu da Meksika hükümetidir.

Diğer hükümetler karşısında bizim diplomatik durumumuz nedir? Biz, emperyalist buyruklarına boyun eğen bu hükümetlerin hiçbirisiyle yeni ilişkiler kuramayacağız. Gerçi bunu yapmakla cebimize hiçbir şey girmiyor. Ama biz bunu böyle yapacağız. Çünkü canımız böyle istiyor! Biz bu ülkelerde yalnızca devrimci hükümetlerle diplomatik ilişki kuracağız. Yalnızca bağımsız olduğunu saptayan hükümetlerle. Yarın ABD Dışişleri Bakanlığından gelecek bir işaretle hepsini koparacak kimselerle bağ kurmak mı? Asla! Bizim böyle salaklıklarla uğraşacak zamanımız yok. Bizimle ekonomik ilişkilerini koparacak kimselerle ilişki kurmak mı? Bu ülkeleri devrimci hükümetler yönetinceye dek biz bunlarla yeni ilişkiler kurmayacağız.

Biz, devrimci hareketleri kanla bastırsın diye hiçbir oligarşiye mali destek sağlamayacağız. Ve her kim ki bunu gözönünde bulundurmaksızın gerillaların savaş verdiği ülkelerin oligarşilerine yardım ederse, bilsin ki, devrimin bastırılmasında da yardım etmiş olacaktır. Çünkü tutucu savaşlar, yalnız silahlarla de-

ğil, silah ve ücretli ordulara ödenmek için milyonlarca dolarla yapılır.

Bu ülkelerdeki bağımsızlık yoksunluğunun kesin bir kanıtı, Kolombiya'nın son günlerdeki durumudur. Bu ülkede birkaç gün önce, saat 18.00'de, gerillaların bir tren üzerine saldıracağı bahane edilerek, Kolombiya Komünist Partisi Genel Sekreteri ve Partinin bütün liderleri tutuklandı. Tutuklanma sırasında bunların hepsi de her günkü yerlerinde bulunuyorlardı. Tutuklanınca hiç de şaşırmadılar. Çünkü aynı gün, ticari, kültürel ve mali bir anlaşma için yüksek Sovyet görevlileri bu ülkede bulunuyorlardı. Ve söylendiğine göre aynı gün, yüksek Sovyet görevlileriyle Lleras Restrepo arasında bir de görüşme yapıldı. Ve aynı anda onlar yalnız Komünist liderliği tutukulamakla kalmamışlar, üstelik de, telgraf servislerinden öğrendiğimize göre, TASS Haberler Ajansının bürolarına da saldırmışlar. Bu kuklaların ne de sıcak bir dostlukları var! Sizin için yalnız ticari ilişkiler önemlidir!

İşte bu da, adı geçen kukla hükümetlerin uluslararası politikadaki ikiyüzlülüklerinin ve bağımsızlık yoksunluğunun bir kanıtıdır.

**BU YARIKÜREDE HERHANGİ BİR DİĞER
REJİMDEN DAHA ÇOK KOMÜNİST
ÖLDÜRÜLEN REJİMLE ASLA YENİ
İLİŞKİLER KURMAYACAĞIZ**

Bakın hele neler de diyor Venezuela'nın kuklaları: SSCB onların istekleriyle Üç-Kıta Konferansından çekilmiş. Onların istekleriyle SSCB, Küba'yla, bu «çıkılmaz sokak»la ilişkilerini keser ve Venezuela hükümetinin, bu kıtanın en çok komünist boğazlatan hükümetinin, geniş, her tarafa açılan ve dost kapısından içeri girermiş!

Onlar canlarının istediğini yaparlar. Biz marksist-leninistiz. Biz böyle bir hükümetle asla yeni ilişkiler kurmayacağız.

Onlar bizimle ilişkilerini kessinler. Biz onlarla kesmiş değiliz. Hatta Demokratik Alman Cumhuriye-

ti'ni tanıdığımız için Federal Alman Cumhuriyeti de bizimle ilişkisini kesti. Ama biz tükürdüğümüzü yalamayız. Bir ilke sorunu olarak, ekonomik çıkarlarımıza zararlı da olsa, Demokratik Alman Cumhuriyeti'ni tanıdık.

Devrimci dünya baştan sona gül renkli değildir. Ters tutumlar yüzünden şikayetler eksik olmaz. Bir ülke Demokratik Almanya'yla ilişki kuranları suçlar-ken, bir yandan da Leoni ve kumpanyası gibi oligarşilerle ilişki kurmak için acele edemez. Ülke her yerde ilkedir. Asya'da uygulanır. Ama Latin Amerika'da da uygulanır.

Viet-Nam'a saldırıyı lanetleyelim. Yankee emperyalistlerinin bugün Viet-Nam'a karşı işlediği suçları bütün düşüncemiz ve yüreğimizle lanetleyelim! Ama, gelin, Latin Amerika'da geleceğin Viet-Nam'larını yaratmak hakkını da şimdiden lanetleyelim. Latin Amerika'da geleceğin emperyalist saldırılarını başlatma hakkını da lanetleyelim.

Eğer biz Güney Viet-Nam'a, Saygon'un kukla hükümetiyle yarenlik etsinler diye delegeler gönderirsek, Viet-Nam'lı devrimciler bilmem hakkımızda ne düşünürler? Bu kıtada geleceğin Yankee müdahalecileri ve saldırganlarının kuklalarıyla, emperyalizmin kuklalarıyla ilişki kurmaya çalışırsak, Amerika dağlarında savaş verenler hakkımızda ne düşünürler?

Bugünün Leoni'si, bugünün Lleras Restrepo'su, yarının Ngo Dinh Diem'leri, Kao Ki'leri olacaklardır. Güney Viet-Nam'daki emperyalist saldırıları haklı çıkarma hakkına, Yankee denizcilerinin çıkartmalarını yasallaştırma hakkına sahip hükümetlerin ipiyle oynayacaklardır.

Ve onların hepsi, emperyalistler ve kuklaları, bizim devrimci, sosyalist ulusumuza karşı bir fesat ittifa-
kında birleşmişlerdir. Çünkü bizim devrimimiz başka
bir ülkeden ödünç alınmamıştır. Biz onu, kendi top-
raklarımızın üstünde ve kendi göklerimiz altında
kurduk.

Bazı kimseler kaderimize etki edecek şeylerin
varlığından söz ediyorlar. Bizim Devrimimizin kaderi-
ni etkileyecek yalnız 90 mil ötede değil, hiçbir yerde,
hiçbir güç yoktur! Bu devrime hiçbir güç zarar vere-
mez. Bu devrim, düşman çemberinde yaşayan birkaç
kişiden çekinmez. Çünkü varolmak onun kendi hakkı-
dır.

O öyle bir Devrimdir ki, -bütün kuklalar, oligar-
şiler, kararsızlar ve sahte devrimciler: bunu iyi dinle-
yin: -onu ezmeye hiç kimsenin yada hiçbir şeyin gücü
yetmeyecektir.

Ve bu Devrim, bağımsızlığını korumaya kesin-
likle kararlıdır. Ve ona hak kazanan bütün halkımız
onu savunacak güçtedir. Ve bu öyle bir bağımsızlıktır
ki, ona sahip olmak bütün onurlu halkımızın hakkıdır.

**BU DEVRİM ASLA KİMSENİN KUKLASI
OLMAYACAK YALNIZ KENDİ İDEOLOJİK
ÇİZGİSİNİ İZLEYECEKTİR**

Bütün dünyaya ilan ederiz ki: Bu devrim kendi yolunu tutacaktır. Bu devrim kendi çizgisini izleyecektir. Bu devrim, asla kimsenin kuklası yada şakşakçısı olmayacaktır. Kendi durumunu korumak yada ideolojik sorunlarını çözmek için kimseden icazet almayacaktır. İç yada dış işlerine kimseyi bulaştırmayacaktır. Gelecek bizim için ne hazırlarsa hazırlasın, halkımız geleceği gururla ve yiğitçe karşılamaya hazırdır.

Bugün bir ateşle, coşkuyla, her geçen gün daha büyük bir istekle çalışıyoruz. Ulusal gelişmemizi sürdürüyoruz. Ve son sekiz yıl içinde bizim ekonomik gelişmemiz, diğer rejimlerden çok daha hızlı olmuştur. Her cephede, her açıdan büyük ideolojik savaşlar ka-

zandık... Kendi ideolojik yolumuzda güvenerek yürüyeceğiz. Gerçek devrimcilere, halkımıza ve kendi kitlelerimize güvenerek.

Belki bu geceyle ilgili olarak ele alınması zorunlu olmayan bazı konulara değindim. Ama halkımızın bilinçliliğiyle gerçekleşen bu çok büyük ve inanılmaz devrimden söz etmek kesinlikle gereklidir. Gelecek bizim için ne hazırlarsa hazırlasın, biz geleceğe gurur ve güvenle bakıyoruz. Biz bu mücadelenin kolay olmadığını ve kolay olmayacağını, devrimci mayayla yoğrulmuş bir kıtada, gerçeğe gözlerini açan, bazısı bugünden savaşmakta olan ve bazısı da bu savaş için hazırlık yapan halkların arasında yaşadığımızın bilincineyiz. Çeşitli tehditlerle, bize karşı örgütlenmiş fesat ittifaklarıyla, hatta bize karşı girişilecek düzinelerle saldırıyla karşılaşacağımızı çok iyi biliyoruz. Öyleyse, bu andan başlayarak kendimizi yenilmez ilan ediyoruz.

Bu ülkenin işgal edilmesi... Gerçekte Segnor Leoni'nin önerdiği yada ima ettiği şey budur. O açıkça onaylamak istemiyor. Çünkü uluslararası durum uygun değil. Kısacası, Viet-Nam'da işleri bitince bize karşı savaş açılmasını isteyecek. Bu apaçık ortada. Hiç kuşkusuz, ilk danıştığı adam Karakas'taki Yankee elçisinin «Zat-ı Şahaneleri» olmuştur. Öyleyse pek iyi: Şimdi, yada gönüllerinin çektiği herhangi bir zamanda, Viet-Nam'a saldırıları sırasında, yada Viet-Nam'da bozguna uğradıktan sonra -çünkü onlar bozguna uğrayacaklar. Kuzey ve Güney Viet-Nam'ın kahraman halklarına karşı giriştikleri savaş bozguna gidiyor. Küba Partisinin durumunu ve politikasını kesinlikle desteklediği Ulusal Kurtuluş Cephesinin önderliğinde savaşan kahraman halk onları bozguna uğrata-

cak. Emperyalistlerin bozguna uğrayacağı kuşkusuz. Buraya bir saldırı yapmayı umuyorlarsa, şunu kafalarına iyi koysunlar ki burada 1 Stalingrad + 3 yada 6 Viet-Nam bulacaklardır. Bundan başka kıtada da yarım düzine Viet-Nam onları bekliyor. Bunu çok iyi bilsinler! Ve biz matematik varsayımlarımızı yalnız adam sayısı, silahların ateşinin şiddeti üzerine değil, en az silahların ateşince sıcak başka birşey üzerine de; gönüllerdeki ateş ve bütün halkın yiğitlik ateşi üzerine de yapıyoruz.

DİĞER DEVRİMCİLERİN HER YAPTIĞINDAN KÜBA'YI SORUMLU TUTMAK GÜLÜNÇTÜR

Biz tehdit ve fesatlara pabuç bırakmıyoruz. Bize yüklemeye çalıştıkları günah ve suçlar bizi ırgalamaz. Devrimcilerin her yaptığından, kendi strateji ve taktiklerinden dolayı Küba'yı suçlamak da gülünçtür. Biz devrimcilerin ve devrimci örgütlerin nasıl çalıştıklarını biliriz. Her devrimci süreçte daima farklı güçler bulunur. Her devrimci harekette farklı otorite merkezleri vardır. Bizim Küba deneyiminde de bu böyleydi. Moncada'ya saldırdığımızdan diğer devrimci örgütlerin haberi yoktu. Bir grup yurtseverin Goicuria askeri garnizonuna saldırdığını da diğer örgütler bilmiyorlardı. Directorio Revolucionaria'ya bağlı yoldaşların 13 Mart'ta Başkanlık Sarayına saldırdıklarını da biz ancak radyo haber bültenlerinden öğrenebilmiştik. Çün-

kü bu sırada dağlardaydık. Bizim kendi örgütümüzün içinde de kentlerdeki dağlardakilerin, dağlardakilerin de kentlerdekilerin ne yaptıklarını bilmezlerdi. Çünkü devrimcilerin ellerinde radyo ve telefon sistemleri yoktu. Hayır! Devrimde, devrimin içinde daima farklı örgütler, her örgütün içinde de farklı karar düzeyleri vardır. Ve yeraltı çalışması yapan örgütler de her kasaba içinde özerk sayılırlardı.

Hiç kimse, kişisel eylemlerin sorumluluğunu devrimci örgütlere -değil bu örgütlerin hepsine birden, hatta bir tekine bile- yükleyemez. Hele böyle bir sorumluluğu Devrimci Küba Hükümetine yüklemeye kalkışmak büsbütün saçma, gülünç, salakça bir davranıştır.

Ama bu çılgınca kampanyayı açan kimdir? Hangi hükümettir? Bu kıtanın en baskıcı, en kanlı hükümeti olduğunu saptamış, kanla yazılmış işlemler ve hayvanca işkencelerle adını niteleyen, Venezuela'daki cinayet acentası. Venezuela'daki baskı ve şiddet dizginlenmediği için, Iribarren Borges'in ölümünün başlıca sorumlusu da bu Leoni grubudur.

Birkaç kırıntı kapabilme karşılığında ülkeleri Venezuela'nın bütün gelir kaynaklarını Yankee efendilerine peşkeş çekenler. Emperyalist efendilerine uşaklık edebilmek için pekçok vatandaşlarının kanına girenler. Başlıca sorumlu bunlar işte.

Betancourt ve Leoni rejimlerinin işkencelerine kurban gitmiş Venezuela'lı savaşçıların listesi gerçekten çok uzun. Batista uşaklarının düzenleriyle, örneğin, genç Livra Gouvernour öldürüldü. Karakas'ta pekçok kişi bu olayı yüreğinde saklıyor. El Silen-

cio'da, Alberto Rudas Mezones'i bir polis kurşunu öldürdü. Bütün suçu «Viva Cuba!» diye bağırmaktı.

Ertesi gün, halkın yas tutmasını ve cenazesinde protesto gösterisi yapılmasını önlemek üzere, cesedi Betancourt polisi tarafından gizlice evinden alındı.

Ağustos 1959'dan Mart 1963'e dek, Betancourt ve Leoni'nin uşakları tarafından yüzlerce Venezuela'lı yurtsever öldürüldü. Bu terör, Juan Francisco Villegas, Rafael Simon Montero ve Rafael Baltazar Gonzalez'in kanlarını dava eden makinalı tüfekli işsizlerin gösterisiyle başladı.

Daha sonra Betancourt, söylevlerinden birinde bu olaylara değinerek: «*Sokaklar halkın değil polisindir!*» demek küstahlığını gösterdi.

Daha sonra petrol işçilerinin lideri Ricardo Navarro, Betancourt-dölü sendika liderlerini bir seçimde bozguna uğrattınca, bir sendika toplantısında hükümet tarafından kiralanan silahlı serserilerce vurdurtuldu. Bu arada yedi işçi de yaralandı.

Barquisimeto'da, Julian Torres tutuklandı, işkenceye tutuldu ve karnına sıkılan bir kurşunla öldürüldü. Venezuela polisi, sık sık kullandığı eski bir vecizesine başvurdu: «*Mahkum kaçmaya kalkıştı!*» DIGE-POL ajanları Jose Gregorio Rodriguez'e barbarca işkence ettiler ve sonra da onu bir binanın dördüncü katından attılar. Olaya intihar süsü verildi. Bu suç, daha sonra Temsilciler Meclisinin kurduğu bir komisyon tarafından saptandı. Ama hiçbir zaman halka açıklanmadı.

Venezuela hükümetinin uyguladığı baskı politikası, Leoni Başkan olunca değişmedi. Genç lise öğren-

cisi Rafael Urdaneta, işkenceyle, korkunç bir biçimde dövülerek, bıçaklanarak ve DIGEPOL ajanlarının kurşunlarıyla kalbura çevrilerek öldürüldü.

Eyalet Askeri subayı, Pegna Pegna, Miranda'nın Devletinde pekçok köylüyü tutukladı ve onlara işkence etti. Köy lideri Trino Borrios, gençlik lideri Victor Ramon, Sato Rojas ve Jesus Maria Hernandez adında diğer bir tutuklu, tutsak edilen on yoldaşın gözleri önünde, Miranda dağları üzerinde uçan bir helikopterden aşağı atıldılar. Sonradan, konuşmayı reddettikleri için bu yoldaşlar da öldürüldü.

Maracaibo Teknoloji Okulundan 14 yaşında bir öğrenci, polis baskısını protesto etmek için düzenlenen bir gösteride üzerine ateş açan polislerin kurşunlarıyla öldü.

Pedro Rojas, DIGEPOL tarafından tutuklandı, Cashipo'daki bir toplama kampında asıldı.

Alberto Luvera, DIGEPOL tarafından tutuklandı ve ona öldürüncüye dek işkence ettiler. Cesedi boyuna dolanmış ağır bir zincirin altında bulundu ve yapılan otopside boyun kemiğinin kırıldığı anlaşıldı.

FLN-FALN Genel Komuta Başkanı devrimci lider Fabricio Ojeda'nın hapishanede katledilmesi dünya kamuoyunu harekete geçirdi.

Ramon Pasquier, Yaracuy caddesinde tutuklandı. Ona kötürüm oluncaya dek işkence edildi ve vücudu da bir daha bulunamadı.

Kurbanlarının vücutlarını ortadan yok etmek, Betancourt ve Leoni'nin baskı ajanlarının sistematik uygulamalarıdır. Son günlerde, FLN-FALN'ın pekçok şehir gerillasına, Andres Pasquier, Felipe Malaver,

Donato Carmona, Angel Guerra, Domingo Sanchez ve pekçok diğ er Venezuela'lı yurtsevere bu işlemi uyguladılar.

Meclis, DIGEPOL'u denetlemek zorunda kaldı ve her seferinde cinayet ve işkencelerin bu acenta tarafından düzenlendiği ortaya çıktı.

Betancourt'un baskı politikası kurbanlarının listesi pek uzun. Venezuela halkıyla iktidardaki emperyalist uşaklarının arasında geniş kan nehri uzanmaktadır.

Samuel Sanchez Alvarez, Andres Coba Casas, Luise Maria Cozala, Isabel Acosta, Alexis Rivero, Co-se del Carmen Chaves, Natalia Ghinaglia, Santos Cha-uron, Rosaria Mujica, Antonio Mogollon, Pedra Anian, Jose Montesinos, Luis Andrea Gonzalez, Francisco Losada, Edgard Gonzales, Francisco Velezquez, Alejandra Montiel, İsidro Espinosa, Livia Guitierrez, Victor Cesari, Amadeo Sifoni, İose Rodriguez, Alirio Mendez, Juan Gomez, Hector Trujillo, Leonidas Rojas, Alfredo Tirado, Pedra Ramos, Juan Osiria Magallanes, Miguel Arviaca, Ernesto Alvarez, Concepcion Orta, Alfredo Carmona, Isaac Velazquez, Ana Lourdes Pacheco, Anibal Gimenez, Justo Camacha, Carlotta de Ochoa, Simon Caghualga, Esther Flores, Olga de Hernandez, Ramon Guevara, Rodolfo Garcia, Rafael Hurtado, Pilar Ponce, Santiago Figueras, Emilio Dos Santos, Armando Sanchez, Elias la Rosa, Martin Palacios, Ernesto Alvia, Antonio Diaz, Jose Zurita, Alberto Manzaneres, Luis Saavedra, Francisco Rosales, Valentin Araujo, Daniel Matute, Aquiles Belle-rin, Alvaro Ruiz, Manuel Infante, Rafael Guerra, En-

rique Perez, Eduvigis Colorado, Evlalia Fuenmayor, Angel Linares, Julio Manzano, Jose Vazquez, Esteban Padilla, Carlos Novoa, Enrique Leal, Rafael Villegas, Manuel Cachutt Sahoudala, Alfonso Rodriguez, Jesus Osuno, Omar Ramone Prieto, Jesus Manuel, Rojas Figueroa, Luis Martinez Agnez, Vivian Hernandez, Elvina de Morale, Rafael Clemante Acosta, J. Preifer, Ignacio Diaz Nigno, Carlos Martinez, Alejo Celis, Alejandro Sandoval, Eduardo Mirabal Machado, Ivan Alfredo Cordero, Jesus Alberto Trujillo, Ramon Jimenez, Humberto Mendez Figueredo, Antero Mendoza Angarita, Francisco Barreto, Manuel Antonio Mujica, Efrain Cordero, Carmole Mandoza, Luis Vicente Garcia, Hector Beltran Diaz, Nancy Alvarado Palma, Luis Raffael Tineo Comboa, Rafael Antonio Bricengo, Ivan Daza ve anasının gözleri önünde öldürülen Alijio C. Parades. Alçakça öldürülen yurtseverlerin, savaşçıların listesi uçsuz bucaksız uzanıp gider...

İstibdatın asker yada cellatlarına karşı kahramanca dövüşürken ölenlerden söz etmiyoruz. Bunlar yalnızca işkence ve cinayetlerin kurbanlarıdır. Ve daha pekçok Venezuela'nının adı eklenebilir bu listeye.

İşte Venezuela'nın son yıllardaki tarihi budur! Bu Betancourt suçlarının tarihidir! Bunlar gizlenmeye çalışılan suçlardır. Iribarren'in ölümünden Küba'yı sorumlu tutmak gibi çiğ manevralar, bunları örtmeye yaran bir sis perdesinden başka birşey değildir.

Ve onlar bu suçları için birkaç yerde değil, her yerde hesap verecekler. Hele sorunu Birleşmiş Milletlere götürmek istiyorlarsa daha iyi! Eğer onlar sorunu

Birleşmiş Milletlere götürmek istiyorlarsa bu çok güzel! Ama suçları için, saldırıları için, Venezuela'ya ihanetleri için hesap vermeye hazırlansınlar. Ama işledikleri kanlı suçlar için, Yankee emperyalizmine peşkeş çektikleri milyonlarca pezo için hesap vermeye hazırlansınlar.

Onların kaçacak yeri yoktur! Saydığımız suçlar hayvanca baskıları, Venezuela halkının sömürülüşünü, temel hakların kaldırılışını ve üniversite özerkliğine yapılan saldırıyı içermiyor. İğrenç ağızlarıyla demokrasiden söz ediyorlar. Sorarım onlara: Neden siz de üniversite öğrencileriyle böyle bir toplantı yapamıyorsunuz? Biz bugün, şanlı bir günümüzü kutlamak için toplandık. O gün burada, tıpkı Venezuela'da olduğu gibi, bazıları kahramanca düşmana karşı koyarken, bazıları Jose Antonio Echevarria gibi bir askeri devriye arabasına saldırarak, pekçok kahramanımız öldürülmüş, pek çoğu da yaralanmış ve tutuklanmıştı.

Burada bu geceyi karşılamadan önce, Venezuela halkının yaşamakta olduğu günü geçirdik. Biz burada şanlı savaşçılarımızı anmak için toplandık. Bir gün Venezuela'lılar da bizim gibi toplanıp kahramanlarını anacaklar.

Üstelik o gün Venezuela'da, ülkenin pekçok yeri, pekçok fabrika ve atelye, istibdat uşakları tarafından öldürülen bu kahramanların adlarını taşıyacak.

Halkına ihanet eden, vatan haini, emperyalist uşağı, Yankee emperyalizminin baskı ajanı «demokrat» Leoni'yi, Venezuela Üniversitesinden içeri adımını atmaya çağırıyoruz. Bütün dünyada kabul edilen, gelenekleşmiş bir durum vardır: En temiz duygular

gençlik arasında yeşerir. Herhangi bir halkın en temiz, en dürüst, en iyi zümresi -onun gençliği- de, pek çok ülkede olduğu gibi, öğrenciler arasında bulunmaktadır.

Ve Leoni, Venezuela halkının bu en dikbaşı, en kahraman, en değerli ve savaşçı kesimine nasıl bakıyor? Bir tüfeğin göz-gez-arpacık doğrultusundan. Üniversiteye girmek ha? Ancak tanklar, uşaklar ve polislerin ardında.

Hainler, uşaklar ve katiller, hiçbir zaman giremeyecektir, Venezuela gençliğinin arasına. Segnor Leoni'yi Üniversite'ye girmeye çağırıyoruz. Kendine güveniyorsa halkını toplayıp politikasını açıklasın. Yapamaz! Çünkü ancak, işçi, köylü, gençlik ve aydın yığınlarının oluşturduğu, bütün halkın birliğinin sağlandığı bir devrimci sürecin ortasında, halkla hükümet arasında çelişki yoktur.

Şanlı 13 Martın sirenleri susalı çok olmadı. Patlama sesleri hâlâ kulaklarımızdan silinmedi. Ama devrimci uyanıklık ve vatanseverlik kısa zamanda bizi öyle bir yere getirdi ki, biz, bu halkın liderleri, dağlarda köylülerle, fabrikalarda işçilerle yaptığımız gibi, bugün de burada, öğrencilerle toplantı yapabiliyoruz.

Çünkü Devrim budur. Biz de saldırılarla, kurşun yağmurlarıyla, sürgünler, katliamlar ve cinayetlerle dolu bir devreden geçtik. Hem bizim Üniversitemiz, ne denli kahramanlıklardan sözettiğimizi de iyi bilir. Toplarla burun buruna, mermilerle, dipçiklerle yüzyüze dövuştük. Ama direndik. Sonunda da mücadelemiz zaferle sonuçlandı. Bizim Üniversitemiz, kendi geleceğini kurma hakkını kazandı. Dünya üzerinde

gerçekten özgür, gerçekten bağımsız bir yer tutabilme hakkını kazandı.

Biz kesinlikle inanıyoruz ki, Venezuela da bunları elde edecektir. Ve onların kahramanca sloganı «Ya ülkeni kurtar, ya Venezuela için öl!» de, bizim sloganımız gibi sahibini zafere götürecektir: PATRIA O MUERTE! VENCEREMOS!

İÇİNDEKİLER

Önsöz	5
Devrim İçin Savaşmayana Komünist Denmez.....	7
Küba'yı Sarmaya Çalışıyorlar	11
Leoni Bizi Suçlamaya Kalkışıyor	15
«Zorunlu» Yankee Müdahalesi	22
Bu Kita Üzerinde Her Olayda Küba Sorumlu Tutulmuştur	26
Venezuela'daki Mücadeleye Bir Bakış	29
Devrimcilerin En Büyük Öğretmenleri	32
Kentten Gerilla Yönetimi Saçmalıktır.....	35
Sessizlik İçinde, Bir İftira Kampanyasına Karşı Koyduk	38
Fabricio Ojeda'dan Bir Mektup	40

◆ Yöntem ve Taktiklerde Değişiklik	43
◆ Gerilla Kuşaklarının Ekonomik Araçla Boğulması.....	45
Venezuela Komünist Partisinden Diğer Bir Belge.	49
Savaşçılarla Dayanışmamızı Açıklamak Hakkımızdır.....	54
Douglas Bravo, Bir Çeşit «Baragua Protestosu» Çekmiştir	57
Devrimcilikle Uzak-Yakın Hiçbir İlişkisi Olmayıp da Kendine Devrimci Diyenler Vardır	60
Devrimciler, Düşmanın Elinde Araç Olabilecek İşlemlerden Kaçınmayı Bilirler.....	63
Devrimciler Katil, Leoni Rejimi İse «Barış Savunucusu».....	67
Batı Dağları ve El Bachiller'deki Gerilla Savaşçılarıyla Dostluğumuzu İlan Ediyoruz.....	71
Bu Yarıkürede Herhangi Bir Diğer Rejimden Daha Çok Komünist Öldürülen Rejimle Asla Yeni İlişkiler Kurmayacağız	74
Bu Devrim Asla Kimsenin Kuklası Olmayacak, Yalnız Kendi İdeolojik Çizgisini İzleyecektir	77
Diğer Devrimcilerin Her Yaptığından Küba'yı Sorumlu Tutmak Gülünçtür.....	80

yar yayınları

PK 531-İstanbul

YAR YAYINLARI BİLİMSEL DİZİ

- TÜRKİYE PROLETARYASI - A. Şnurov
- LEİPZİG DURUŞMASI - E. Ficher
- DEVRİM İÇİN SAVAŞMAYANA KOMÜNİST DENMEZ - Fidel Castro
- KOLOMBİYA HALK GERİLLASI - Jacobo Arenas
- PARTİZAN SAVAŞI - Marx-Engels/Lenin-Stalin
- BÖLÜNME ÜZERİNE - V. İ. Lenin
- KIRSAL YAPIDA TOPLUMSAL DEĞİŞME - Fuat Ercan
- PROLETARYA KÜLTÜRÜ - V. İ. Lenin
- PARTİLEŞME SÜRECİ - V. İ. Lenin
- ASKERİ YAZILAR - Che Guevara
- SAVAŞ ANILARI - Che Guevara
- BOLİVYA GÜNLÜĞÜ - Che Guevara
- POLİTİK YAZILAR - Che Guevara
- SOSYALİZM VE İNSAN - Che Guevara
- SAVAŞÇIYA PRATİK ÖNERİLER - Che Guevara
- SOSYALİZMİN KURULUŞUNA DOĞRU - Guevara
- EKONOMİK YAZILAR - Che Guevara
- YAŞAMÖYKÜSÜ/RÖPORTAJLAR/MEKTUPLAR
- Ernesto Che Guevara
- ŞİİRLER - Che Guevara
- MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİ - Kuusinen
 1. Diyalektik ve Tarihi Materyalizm
 2. Kapitalizmin Ekonomi Politikası
 3. Uluslararası Komünist Hareketin Teori ve Taktiği
 4. Sosyalizm ve Komünizmin Teorisi
- FELSEFENİN İLKELERİ - V. Afanasiev
- TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİ-CEPHESİ

Roman Dizisi

1. **NASIL YAPMALI I** - N. G. Çernişevski
Türkçesi: Güneş Bozkaya
2. **NASIL YAPMALI II** - N. G. Çernişevski
Türkçesi: Güneş Bozkaya
3. **SABIRSIZLIK ZAMANI I** - Yuri Trifonov
Türkçesi: Nadiye R. Çobanoğlu
4. **SABIRSIZLIK ZAMANI II** - Yuri Trifonov
Türkçesi: Nadiye R. Çobanoğlu
5. **YEDİ ASILMIŞLARIN HİKAYESİ** - L. Andreyev
Türkçesi: Güneş Bozkaya
6. **VE ÇELİK BÖYLE SERTLEŞTİ I** - N. Ostrovski
Türkçesi: Güneş Bozkaya
7. **VE ÇELİK BÖYLE SERTLEŞTİ II** - N. Ostrovski
Türkçesi: Güneş Bozkaya
8. **YARIN BİZİMDİR YOLDAŞLAR** - Manuel Tiago
Türkçesi: Metin Alemdar
9. **BAŞ EĞMEYENLER** - Boris Gorbatoov
Türkçesi: Yakup Şahan
10. **KURDU ÖLDÜRMEK İÇİN** - Julio Travieso
Türkçesi: Güneş Bozkaya
11. **SICAK KARLAR** - Yuri Bondarev
Türkçesi: Armağan İlkin
12. **KIYI** - Yuri Bondarev
Türkçesi: Faruk Yener
13. **DEMİR TUFANI** - A. Serafimoviç
Türkçesi: Mehmet Harmancı
14. **HAVANA DURUŞMASI** - Hans M. Enzensberger
Türkçesi: Sezer Duru
15. **SORUŞTURMA** - Peter Weiss
Türkçesi: Ülkü Tamer
16. **LEİPZİG DURUŞMASI** - E. Ficher
Türkçesi: N. Sel
17. **BORAN** - Tahavi Ahtanov
Türkçesi: Güneş Bozkaya
18. **UFUKTA BEYAZ BİR YELKEN** - V. P. Katayev
Türkçesi: Güneş Bozkaya

19. **TUTSAK** - Erico Verissimo
Türkçesi: Güneş Bozkaya
20. **ELVEDA GÜLSARI** - Cengiz Aytmatov
Türkçesi: Güneş Bozkaya
21. **SAKİNDİ ORANIN ŞAFAKLARI** - Boris Vasilyev
Türkçesi: Güneş Bozkaya
22. **7 NUMARALI DEHLİZ** - Kostas Kodzias
Türkçesi: Metin Alemdar
23. **DARAĞACI** - Vasil Bikov
Türkçesi: Metin Alemdar
24. **BATAKLIK** - Konstantin Paustovski
Türkçesi: Metin Alemdar
25. **ALYOŞKANIN YÜREĞİ** - İlya Ehrenburg
Türkçesi: Metin Alemdar
26. **KABAHAT KİMDE** - A. İ. Herzen
Türkçesi: Güneş Bozkaya
27. **ÇİN SAVAŞIYOR** - Agnes Smedley
Türkçesi: Ali Kiraz
28. **DARAĞACINDAN NOTLAR** - Julius Fuçık
Türkçesi: İrfan Yalçın
29. **ORAK** - Galina Evgenievna Nikolaeva
Türkçesi: Ziya Recep - Donka Melamet
30. **HALK İSYANI I** - Emilyan Stanev
Türkçesi: B. Günel
31. **HALK İSYANI II** - Emilyan Stanev
Türkçesi: B. Günel
32. **HALK İSYANI III** - Emilyan Stanev
Türkçesi: B. Günel
33. **SONSUZ TOPRAKLAR** - Jorge Amado
Türkçesi: Orhan Suda
34. **İÇERDEKİLER** - Victor Serge
Türkçesi: Gülen Aktaş
35. **BEYAZ GEMİ** - Cengiz Aytmatov
Türkçesi: Güneş Bozkaya
36. **ERKEN GELEN TURNALAR** - Cengiz Aytmatov
Türkçesi: Güneş Bozkaya